

LYŠKÁNORA 83

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Kňučeli... * Pliveme, plívou jedinci, plívou všichni * Plánování *
* Tajný deník: 1078 - první část *

Motta tohoto čísla

„...Velká větev se musí lámat pomalu...“
Zoltar Zemikosou

„...Šahat na lidi, to je úchylný...“
Jorchen Kierke

Kňučeli...

Jorchen Kierke

Hobiti žalostně kňučeli v kotelích po pár dnech věznění poměrně krotce vlastně je skorem už nebylo slyšet (pozbyli naději - úpěli tiše)
Mřížovím zíraly zoufalé oči nad ojí krkavec - podivný kočí skřehotem svolával hladové druhy...
ted' k němu přisedl hodovník druhý Vozek zel naplněn - všech třicet fochů obvyklá výbava, i slámy trochu (v hraničním žargonu vozek je pojem) sláma už nabyta humosti hnoje...
Údy těch hobitů klímbaly mříží - s vědomím konce, co valem se blíží pačmáky věžů se houpaly líně podobny třepení na tkanině

...
Tucet mil na východ v ležení sboru řešen byl incident, že bezesporu při kvapném přesunu minulé noci ztratil se přepravník s věžeňskou klecí

Pliveme, plívou jedinci, plívou všichni

Tento rozhovor jsem pořídil s Al-Rahemem během zastávky mezi plavbami v severském městě Mondragon - Otakáro Vesta.

Já bych se tě rád zeptal. Ty jsi již dělal takový púlrohovor, takže jsi o sobě již něco prozradil. Proto se tě již nebudu ptát na okolnosti tvého vstupu do družiny, ani na to co jsi dělal dříve. Ale zeptal bych se tě na to, čím jsi se snažil v družině prosadit, aby ses odlišil od ostatních?

No, abych se odlišil od ostatních. Jak jsi již naznačoval, háky rozhovor již se mnou proběhl. Moje prvotní myšlenka, nebo důvod vstupu do družiny..., von to ani nebyl vstup do družiny. Družina mi nabídlá možnost výdělku. No, jako co si budem nahlávat. Po nějaké době se ukázalo, že družina jaksi..., jaké má smýšlení nebo jaká je její činnost v Kortu. A vlastně mě to umožnilo přemýšlet a později se rozhodnout, myslím si tedy, že to bylo správné rozhodnutí, jak se ukázalo v průběhu času, opustit Kort. Opustit vlasně tuhleto zemi, kde Ašúanci jaksi byli menšinou, pronásledovanou menšinou. Potlačovanou menšinou, to je pro správné slovo. Ale jako čím jsem chtěl být v rámci družiny? Takhle ta otázka pro mě nestála. Pro mě ta otázka stála jakoby, jak opustit..., jak opustit zemi. A nicméně, jak zmiňuješ již proběhnuvší rozhovor, ano ukázalo se, že družina má nedostatek..., nebo že moje síla v rámci družiny je prosadit se jakožto průzkumník.

S družinou jsi absolvoval již tři výpravy a nyní jdeš čtvrtou. Která z těchto výprav pro tebe byla nejzásadnější? Kdy jsi měl pocit, že jsi odvedl takřikajíc „dobrou práci“?

Já to teda rozdělím tu odpověď na dvě části.

Samozřejmě pro mě nejzásadnější výprava byla první, kdy se mi podařilo s družinou upustit Kort. To je samozřejmě věc, která pro mě byla aktuálně a vlastně i v rámci hákech životních zkušeností samozřejmě nejzásadnější. Druhá část, na kterou se ptáš, kdy jsem měl pocit, že jsem odvedl jaksi svoji práci bylo vlastně ted' naposled v Nordwaitihu. I přes, jaksi ve výsledku, silné výhrady k způsobu vedení družiny..., nicméně tam si myslím, že jako průzkumník, do kterého role jsem se sám dostal, i ostatní mě do ní vzali, tam si myslím, že jsem odvedl největší kus práce, který jsem dosavad' odvedl v rámci družiny. Jasně, jako tlumočení v Kortu je jedna věc, ale tady to opravdu jaksi byla činnost, na které si myslím, že občas ta družina stála.

Jsi v družině bezpochyby zapsán jako obratný průzkumník a to se všim co k tomu patří. Cítíš v družině nějakou „konkurenci“?

Ne. Nevím jestli to chceš rozvádět? Myslím si, že tato odpověď je v tuto chvíli dostačující.

Rozved' to...

Ne, rozhodně necítím. Pokud by v družině byl někdo..., takhle v současné době není nikdo kdo by se průzkumu jako takovému věnoval. Nechci zpochybňovat, jestli by se mohl věnovat nebo nemohl věnovat. Nicméně..., v podstatě..., jediný družiník, který by se do této funkce mohl jakýmsi způsobem pasovat a kterého jsem v této..., jaksi zažil já, protože dostanu se k tomu, je Milo Pelíšek. Nicméně Milo Pelíšek jako průzkumník? Co jsem s ním měl možnost se několikrát, a že jsem dvakrát nebo třikrát měl možnost s ním vyrazit na průzkum, rozhodně..., necítil bych ho jako konkurenci. Cha, cha. Otázka je, můžeme se bavit, proto jsem zmiňoval jaksi toho, koho já jsem vlastně zažil, by mohl být Jorchen Kierke. Ale Jorchen Kierke funguje jaksi na úplně jiném principu, než na průzkumníčení. Tudíž co se týká, pokud se bavíme o průzkumu a věci s tím spojených, necítím konkurenci. Není důvod, abych jí cítil.

Během výpravy, kterou dnes nazýváme „Katadinská studie“ jsi se několikrát dostal do konfliktu s vůdcem Zoltarem Zemikosou. Konkrétně si vzpomínám na událost, kdy jsi údajně opustil Mila Pelíška, který následně přišel o všechny své věci. A potom jsi dal najevo, že se ti nelíbilo rozdělení kořisti. Pověz nám o tom více.

Co se týká toho průzkumu, kdy jsme jakoby..., byl průzkum ohledně, v tu chvíli tedy již posledního místa, armidenských. Byla situace teda, kdy mi byl

přidělen Milo Pelíšek jaksi do skupiny a vyrazili jsme teda na průzkum. Nicméně veškeré..., jaksi cestu, která probíhala, byla v mé režii. Bylo to tak dáno jaksi i Zoltarem Zemikosou, jaksi z vůdcova rozhodnutí. Nicméně teda stalo se, že nás pronásledovaly, napadly haterie. Nemyslím si, že jsme byli v situaci spolu s Milem Pelíškem, abychom se s hateriemi bíli. Navíc to jaksi nebylo ani cílem toho průzkumu někde takhle jaksi ztroskotat..., přerušit, protože bychom to rozhodně neprošli beze ztrát. Neříkám, že by někdo musel umít, ale jaksi byli bychom určitě zranění. Navíc se tam potom objevila v zápatí druhá, možná i třetí haterie..., po našich stopách šla. Důležité je si uvědomit ještě jednu věc. Oba dva jsme byli neviditelní a haterie nás dokázala vycílit i přes tu naši neviditelnost. V lese, který my jsme neznali se ta haterie nás dokázala držet. My jsme nebyli úplně schopný jí utéct. Zároveň v okamžiku kdy jsme byli neviditelní, tak jsme se samozřejmě po nějaké době s Milem rozdělili. Byli jsme teda spojený přes provaz. Nicméně samozřejmě během běhu lesem se stane, že se samozřejmě rozdělíme. Navíc jsem věděl, že Milo má u sebe lektvar, který ho dokáže ochránit. Minimálně se to dalo předpokládat, že ho použije a i o tom mluvil. Takže jsme se vlastně rozdělili a v závislosti na tom po kom haterie půjde..., bylo samozřejmě určeno kdo dokončí průzkum a tak dále. V okamžiku kdy jaksi haterie šla po Milovi, já jsem se zastavil, pozoroval jsem situaci. Došlo k tomu, že..., ano neviděl jsem co se vlastně stalo s Milem, nicméně haterii jsem viděl. Haterie rozhodně Mila neulovila. Nevím co udělal Milo. Můžeme se bavit o tom..., jaksi o tom lektvaru, který on vypil, ve výsledku se teda potvrdilo, že ho skutečně vypil, já jsem to předpokládal. A následně teda došlo i k tomu výbuchu, který jaksi rozmetl Milovu..., Milovy věci. Pozůstalost, he. Milo samozřejmě přežil, jak se ukázalo. Navíc já jsem ani nebyl ve stavu, abych do tohoto boje zasahoval, protože jak jsem říkal. Počítal jsem s tím, že Milo má u sebe lektvar, o kterém mluvil. Předpokládal jsem, že ho vypil a v tu chvíli hledat neviditelného spoludružníka někde v lese, kde se nevyznám, mi přišlo jako..., jako naprostej nesmysl. A navíc byl jsem pověřen hákým úkolem. Takže tomu úkolu jsem se věnoval. Dovolím si tvrdit, že mé rozhodnutí se ukázalo jako zcela správné. A tam vlastně přišel první konflikt se Zoltarem Zemikosou, kdy si dovolím tvrdit, že zrovna Zemikosa měřil výrazně různým metrem na různé jiné situace. Respektive stejnou situaci posuzoval naprosto dvojmým metrem. Nicméně, možná se na to zeptáš, ale všichni víme k čemu tam došlo ohledně toho..., kdo se o koho stará, pak kdo koho hledá, kdo potom se toho vzdává, kdo se o sebe dokáže postarat sám.

Co se týká rozdělení kořisti. Rozdělení kořisti bylo trochu složitější. Myslím si, že je víc lidí, který do toho mluvili, nebo mohli do toho mluvit. To se i prokázalo. Jenom z mého pohledu. Pro mě nebyl až takový problém rozdělení kořisti jako takové. Já si samozřejmě jakoby uvědomuju, kde spočívá síla družiny, kdo si zaslouží svůj díl kořisti i jaksi větší nebo menší. Nicméně co mě dožralo, bylo to jak byl ohodnocen, jednak možná paradoxně pro někoho Milo Pelíšek. A hlavně a zejména se to týkalo Menhorianiana Blathela. A s tím související jaksi rozdělení vůči němu ostatních lidí, které mi přišlo naprosto absurdní. Kdy Menhorian Blathel dostal podíl, který..., který byl zbytečně vysoký. Možná, že tohle by nebyl primárně takový problém. Problém byl v tom jakým způsobem potom Zoltar Zemikosa obhajoval to kolik dostal a proč dostali ostatní tak málo. To mi přišlo úplně nesmyslné. Bylo to jako rozhodnutí, které bych od Zoltara, nechci říct nečekal, ale i od Zoltara Zemikosa mě překvapilo. Ale..., tím jaksi proběhl konflikt, navíc v konfliktu jsi byl v tu chvíli zainteresován i ty, kdy v tu chvíli se samozřejmě mluví snadněji, neboť člověk v tu chvíli není sám, byl si myslím, že tvoje pohnutky vycházely částečně v té chvíli i z něčeho jiného, jak se ukázalo. Nicméně můžeme se o tom bavit, družinici o tom jistě vědí, není to třeba rozebírat. Ale jenom abych k tomu dodal poslední věc. Co mě nejvíc překvapilo bylo Zoltarovo jaksi vyřešení této situace. Která mi přišla..., pokud mi rozdělení kořisti vůči Menhorianovi Blathelovi přišlo absurdní, tak tady nenacházím slov, kterými bych to pojmenoval. To, že on na svůj úkor se vzdal kořisti ve prospěch Mila Pelíška a zároveň prohlásil, že trvá..., stojí si za svým vůči Menhorianu Blathelovi. Těžko k tomu něco dodávat.

Ted' bych se tě zeptal na tzv. aféru „Skokan“. Když se ukázalo, že družiník Jorchen Kierke posílá určité informace o družině na cizí místa, patřil jsi k jeho hlavním kritikům. Z počátku jsi byl zastáncem důsledného vyšetření těchto skutků, ale posléze jsi o to téměř ztratil zájem. Proč? Bál jsi se Jorchena Kierkeho nebo jsi zjistil nějaké polehčující okolnosti?

No co se týká..., ano byl jsem kritikem Jorchena Kierkeho, protože v tu chvíli jsem měl pocit, že jde proti družině. Ne proti družině, ale že jaksi člověk, který donáší na družinu a z těch spisků to bylo jasné. Mě přišlo, že to bylo poměrně nebezpečné. Nebezpečné ne z důvodu informací, které předal, ale jaksi z důvodů, kterými byl Jorchen motivován. Ty mi přišly..., Jorchen byl vlastně motivován důvody, myslím si, jaksi daleko horšími, než to co prozradil. Vlastně se ukázalo, že to co řekl vlastně byla svým

způsobem blbost. Nebo byly to drobnosti. Nicméně..., proto říkám, že problém byl důvod, jeho motivace. Kterými byl vlastně do toho zatažen. To, že po výpravě jsem se o to tolik nezajímal je spíše způsobeno tím, že se toho ujal Bolbuch, jakožto starosta. Z pozice starosty, z moci starosty. A Zoltar Zemikosa jaksi z pozice posledního vůdce družiny, byl ten do toho také příliš nezasažoval. Respektive vůbec. Na druhou stranu jsme obec družinická a starosta má silné slovo. Je to muž, který by měl vědět co dělá, nebo ví co dělá. Koneckonců volil jsem ho, tudíž jeho slovíům nebo čtím důvěruji v tomto úřadu. A on se zhostil tohoto vyšetřování nebo „potrestání“ nebo toho k čemu došlo..., on sám. A z mé strany nebyl důvod se k tomu dál vyjadřovat. Prostě to bylo předáno jaksi vyšší instanci.

V Liscannoru jsi si nechal postavit dům u rybníčku č.p.48. Jorchen Kierke prozradil, že se tam občas scházíte ještě s Jakoubkem a trávíte čas tím, že plivete směrem na dům Otakára Vesty. Myslíš si, že to prospívá dobrým sousedským vztahům?

Cha cha cha. No, já si myslím, že je třeba Jorchena speciálně ve vztahu k otázkám, jaksi k hobitům otázkám, brát trochu s rezervou. Nicméně ano, po postavení domu po návratu do vesnice, Jorchen i Jakoubek byli mémi častými hosty. Ostatně jako i zbytek družiny. Nicméně ano, Jorchen je jaksi v současnosti můj nejčastější host. Jakoubek podle potřeb, podle nálady..., těžko jak to říct. Co se týká plivání na tvůj dům. Předpokládám, že ty si to také uvědomuješ jaká je vzdálenost mezi našimi pozemky, mezi našimi domy. Myslím, že si uvědomuješ...

V otázce je to koncipováno, že plivete směrem na dům ne, že plivete na dům...

Jasně, samozřejmě. Vono pliveme, plívou jedinci, plívou všichni. Ano, stalo se to. Jako na druhou stranu Jorchen to poněkud zveličuje a ty z toho děláš jako aféru, že každý den se tam jako sejdem a každý den jako propliveme měchy a měchy slím tvým směrem. Já myslím, že netřeba to náh rozvádět. Ano stalo se to. Nicméně, že by se z toho náh stala nějaká tradice, kterou se z toho snažíš dělat, to rozhodně ne.

Já z toho nic nedělám, já jsem jenom reagoval na skutečnosti, ale návážeme na to další otázkou. Jak se cítíš jako zástupce rasové menšiny, což je definice Jorchena Kierkeho. Vadí ti nějak současný rozmach hobitů populace?

Já se necítím jako příslušník rasové menšiny. To, že v poslední době se hobitů objevilo přespříliš..., to je pravda. S tím souhlasím a co se týká minulosti mého vztahu s Jorchem. Dovolím si tvrdit, že s Jorchem jsem měl, řekněme, rozporně ohledně jeho jaksi názorů na ostatní rasy, speciálně hobitů. Přece jenom moje životní zkušenost mi nedává jaksi oprávnění se na někoho dívat jaksi z vrchu. Nicméně rozumím jeho obavám, které se staly v poslední době, jaksi podlé něj, když ho budem citovat. V roce Chrousta. Ať už prvním nebo druhém, který pokračuje nyní, že příliv hobitů do Liscannoru je značný.

Poslední dobou se nám v družině rozmohl takový nešvar. A to je střelba do vlastních řad. Ty sám jsi střelec. Jak tento problém vnímáš?

Hu..., he... No, když je někdo debil, tak je debil. Co k tomu mám jako říct?

Seš odborník. Seš střelec.

Slovo odborník nemám v poslední době..., nemám silně rád.

No tak je to jorchenismus, ale vystihuje to poměrně přesně...

Slovo odborník je mor poslední dobou v družině. Že se každý považuje nebo je někým považován za odborníka na náhovou činnost. Myslím si, že je to úplněj nesmysl. Tohleto. Dobře, ale vratně se teda k té problematické střelbě do vlastních řad. Trošku úsměvně je, že v okamžiku kdy někdo někoho třetí do zad, vzápětí je zjebán vůdcem a vzápětí na to vůdce trefuje dalšího. Ať už se to stalo Zoltarovi nebo teď Jorchenu. Ale co se týká střelby do vlastních řad. Co bych k tomu měl říct? No, prostě když sou lidi blbý a nedávaj si pozor, to tak sou prostě blbý. Bohůmžel to jednou může skončit velkým průserem. Jako k tomu těžko se náh vyjadřovat jinak, než že si maj lidi prostě dávat pozor. Prostě lepší nevystřelit, než prostě riskovat zasažení do zad. Kór v poslední době, kdy družina je z větší části vybavená tvými jedy. To si myslím, že v tuhle chvíli je to dvakrát rozmyslet, než jako jednou vystřelit.

Vůdcem poslední výpravy jsi byl pověřen, abys dozoroval překlady kortských knih společně s pány Barzujem a Dlubalem. Jak se ti s nimi spolupracovalo?

Dobře. Spolupráce s nima, možná i přes počáteční jaksi nedůvěřivost nebo nedůvěru s nima, byla dobrá. Je ta práce pohltila, mě to samozřejmě

přineslo..., pro mě ta práce byla především zajímavá z hlediska historie mojí země. Míst odkud já pocházím. Rozhodně dobrá spolupráce.

V hostinci U hrocha jsi podle všeho chtěl ostatním ukázat něco důležitého a tajemného. Nechal jsi zatemnit místnost, vyvolal jsi magické světlo. A pak se nic nestalo. Naopak tvářil jsi se značně popuzeně a odmítal jsi komunikovat. Co se to tedy vlastně stalo? A co jsi chtěl ukázat?

No tady se stala v celku nepřijemná věc, kdy jsem trochu přebíral, tím jak se vlastně překládaly ty knížky. Jedna ta knížka se věnuje vlastně popisu pečeti, kterou má náš jaksi zaměstnavatel. A je to vlastně obsáhlý spis pouze o ní. A zjistil jsem nebo zjistili jsme, že tahleta pečeť reaguje, dá se říct, že reaguje na jasné sluneční světlo nebo magické světlo, když je ve tmě. Kdy se vlastně ukáže nápis, který je na ní jaksi skryt. Nicméně tím jak jsem se vlastně pohltilo do překladatelské práce..., tuto knížku jsme vlastně několikrát hodně probírali, protože tahle knížka se myslelo, že jaksi tato pečeť, kterou máme k dispozici nebo..., budeme mít k dispozici, jak se pak..., může být poměrně důležitá a tím jak jsem toho večera poněkud přebíral jsem si trochu poplel jaksi realitu v tom, že jsem se domníval, že tu pečeť mám u sebe. Tudíž, že jaksi toto osvětlení nápisu mohu předvést. Bohůmžel nejtřív jsem vykonal jaksi přípravy potřebné k ukázání a teprv potom začít zjišťovat, že pečeť mám..., respektive nemám u sebe. Čímž vzniklo tedy toto trapné fópá.

Během posledního souboje na moři na tebe protivník použil obratný trik, který podle všeho ovládáš také. Bylo to pro tebe velké překvapení? Podcenil jsi situaci a cítil jsi se částečně potupen?

Potupen bych neřekl. To prostě se stane. Lidi uměj různé věci. Potupen ne. Popravdě nečekal jsem, že takovéhohle člověka potkám. Respektive, že v takovéhohle situaci, že ho potkám. Víc bych ho čekal třeba v lese, kde proběhl první souboj nad Liscannorem, tam bych to očekával víc. Tady jsem to neočekával. Ano, provedl to dobře. Ten člověk prostě věděl co dělá. Potupen ne, prostě v tu chvíli, když to řeknu konkrétně v tomto souboji. Dostal mě člověk, který věděl co dělá. Není důvod být potupen. Jak se v poslední době používá to slovo odborník, prostě byl dobrej. Věděl co dělá.

Kam by jsi se zařadil v současné družinové hierarchii, která nepochybně v družině existuje?

To je trochu ošidná otázka. Nicméně na základě

toho co jsem slyšel od jiných družiníků bych se považoval s současné době za jaksi staršího družiníka. Za..., teď nevím jak to říct. Rozhodně ne nováčka. Člověka, který je schopen, v určitých mantinelech, určovat směřování sdružiny. Jaksi starší družiník.

Patříš k družiníkům, kteří mají dosti značné dluhy, co se týče psaní do obecních periodik. Hodláš tento stav věcí napravit?

He, čekal jsem tuto otázku. Ano. Hodlám to napravit. Důvod proč v současné době dlužím některé zápisy je způsobeno poměrně značnou prací a rozsáhlostí prací na překladech. Ty překlady byly poměrně náročné. Zabraly hodně času a z družiny bylo cítit, že je na ně kladen velký důraz. Ostatně také..., co bychom bez nich v současné chvíli dělali? Byl teda se posléze ukázalo, že ty překlady jsou v zásadě dost k ničemu. Ale bylo to způsobeno tímhle. Spousta věcí je jaksi rozdaná..., rozpracovaná, ale nebyl důvod..., nebyl čas jaksi je dotáhnout do konce. Protože prostě se člověk věnoval jiným a aktuálním..., potřebnějším věcem.

No..., děkuji ti za rozhovor.

Plánování

Přepis dohadování se družiny před odjezdem do Mekvele. Zaznamenal Otakáro Vesta.

Kierke: „Je logický? Je logický, tahat nás do nějaký prdele, vo který jsme v životě neslyšeli?“

Jakoubek: „No...“

Kierke: „Dva uchyláci si nás táhnou domu. Takovouhle divnou kumpanii, aby potom šli k nám domu?“

Jakoubek: „A proč vo nich musíš říkat, že jsou uchyláci?“

Vesta: „Cílem toho člověka je dostat nás na svůj půdu. Do nějakýho statku, do nějakýho baráku. Jo?“

Pelíšek: „Von by souhlasil, že bysme šli nejdřív k nám.“

Kierke: „Ty vole!“

Vesta: „Ty seš, ty si... chlastal? Nebo co? Jestli pudeme nejdřív k nám, tak tam se něco odehraje, ale potom pudeme k němu...“

Jakoubek: „Co se vdehraje...?“

Vesta: „Von nás chce dostat k sobě!“

Jakoubek: „No a co?“

Růžička: „No a co, asi...?“

Kierke: „No a co!? No a co!“

Vesta: „Proč nechce jednat na neutrální půdě,

tenhlencten člověk?“

Kierke: „Čim do nás, kurva, stříleli v tom lese? Ty vole, viděli ste, jak jsme padali jako hrušky. Ne tyhlety, ale to je jedno. Jako neblázněte...“

Jakoubek: „Protože budeme aspoň někde, kde to připomíná kulturu“

Vesta: „Hele počkat. Ať promluví Bolbuch jako..., ať to řekne jaksi...“

Kierke: „Ať to řekne stařecká moudrost“

Vesta: „Starostovská moudrost“

Kierke: „Ale vy blázní...“

Vesta: „Kterej okamžitě odhalil, že je to podvodník, protože odhalil, že má důl na kámen a nikoliv lom na kámen. Což třeba pro mě je jako odborně dost závažný“

Kierke: „Jo takhle! To nebylo, že to někdo blbě řek. To von to blbě řek. Von je hloupej“

Bolbuch: „To je slovíčkaření...“

Vesta: „No, slovíčkaření! Jestli tahaj kámen z dolu, no tak promiň, to jako...“

Kierke: „No a co si o tom myslíš?“

Bolbuch: „Myslím, že bych tam klidně jel“

Kierke: „Tak to je blbost!“

Všeobecný smích

Vesta: „Počkat...“

Bolbuch: „To sem si všimnul, že je takhle na to nahlíženo z vyšších míst, ale...“

Vesta: „Měli bychom počkat, až přijde Zemikosa. Ten přijde snad brzo, ne?“

Kierke: „Prosím vás. Já vám vysvětlím ještě jednu věc, jo?“

Jakoubek: „Je tady...“

Vesta: „No není tady Zemikosa! Vidíš ho tady snad někde?“

Pelíšek: „No je...“

Kierke: „Pelíšku!“

Bolbuch: „Strávíme s tím jeden den. Není to táhnout se do horoucích pekel“

Kierke: „Chci vám vysvětlit jednu věc. Prosím vás. Investor...“

Bolbuch: „Myslím si, že už jsme byli v horších prdelích, než tadyhle v tý Misurátě, nebo jak se to menuje“

Kierke: „Prosím vás...“

Vesta: „No to určitě. Třeba Liscannor před rokem a půl“

Bolbuch: No..., pch...“

Kierke: „Ze včerejška víme jednu věc. Už ze včerejška. Že existuje obchodník a investor. Jeden má... Teda takhle. Zájemce a investor. Zájemce má zájem, investor platí. Poznali jsme investora. To je ten co platí. Poznali jsme nějakýho jeho šéfa, nějakýho prostě..., akorát nevíme kolika, asi žádnýho. Ale nepoznali jsme toho co má zájem. Toho jsme vůbec nepoznali...“

Bolbuch: „Tak jistě, kdyby jsme poznali toho co

má zájem, tak nepotřebujem investora“

Kierke: „Další věc. Máme tady. Tenhlencten investor má tady ty dva blby, který všechno posrali, nicméně my se s nima známe...“

Růžička: „A už je vyhodil“

Kierke: „Vy si myslíte, že jsme je teďka vyšachovali a že von nás teďka nák miluje? Vy si myslíte, že von nemá svoje zájmy, že...? Vy si myslíte, že von nemůže mít jiný úmysly, jako my jsme měli jiný úmysly a máme jiný úmysly?“

Růžička: „Může mít jakýkoliv úmysly“

Kierke: „Jak chce někoho vyšachovat ze hry...“

Bolbuch: „Kdo má jiný úmysly?“

Růžička: „A my máme jiný úmysly?“

Kierke: „Vy si, vole, myslíte, že pojedeme do nějaký Mekule..., Mekvele. Jak blbci na porážku? Tak v tom já nejedu!“

Růžička: „A proč ne?“

Jakoubek: „Protože se pořežeme pak někde v dále“

Růžička: „Takže pojedeme na porážku na ostrov, někde na severozápadě“

Kierke: „Počkej, počkej!“

Bolbuch: „A nebo je teda varianta...“

Vesta: „Tenhle podnik teprva začíná. A začíná schůzkou v nějaký Mekvele, nebo jak se to menuje?“

Kierke: „Mekvele“

Vesta: „To všechno jenom začíná. Pokud se tam nedohodneme, tak na žádné ostrov na severozápadě ani nepojedem“

Bolbuch: „No pokud se nepojede, tak to prodáme tady Assuancovi a Al-Rahem si to pověsí“

Růžička: „S těmahle těma lidma, kterejm nevěříme. Předpokládáme, že nás chtěj přepadnout v Mekvele, tak pojedem někam do prdele“

Vesta: „Prosím vás, uznáte, že jsou ty lidi podezřelý? Protože ty jejich podmínky jsou prostě podezřelý“

Bolbuch: „Ale nejsou“

Vesta: „Takhle se kšefty nedělaj. To víte všichni. Vo Bolbuchovi...“

Kierke: „Prosím vás! Kdybych já chtěl, aby se mnou někdo jel na nějaký ostrov...“

Růžička: „Ale kromě toho s Bolbuchem...“

Kierke: „Kurva! Poslouchej mě! A já něco říkám! Kdybych chtěl, aby se mnou někdo jel na nějaký ostrov a byl jsem s ním v takovýhle vztahu. Těch padesát na padesát. A neznáme se. Je nejistý. Rozhodně pro mě primární není, že se s ním sejdu v Mekvele, ale primární je, že se mnou pojedem. A von chce, vole, Mekvele! Von nechce, abych s ním jel! Von chce Mekvele! Já vám seru na Mekvele!“

Jakoubek: „Ne von chce tu jistotu...“

Kierke: „Debilové!“

Jakoubek: „Von...“

Kierke: „Ty seš debil! Ty každému věříš!“

Jakoubek: „Ale prd! Ty si úplně paranoik!“

Bolbuch: „Hele, Kierke, tak dej někomu pravomoci, ať jede do Mekvele“

Kierke: „Já vám jenom říkám, že voni zaměňujou podstatný vo nepodstatnýho“

Jakoubek: „Ale proč? Von nechce, abychom ho podřezali někde na lodi. Von nechce, aby... někde na vrostově...“

Vesta: „Ale my nechceme nikoho podřezávat!“

Jakoubek: „Ale von to neví, ne?“

Růžička: „To von neví, no“

Jakoubek: „Von vidí bandu vosmi lidí, vobrojených. A to je všechno, co von vo nás ví“

Kierke: „Já vám jenom říkám, že já nepovedu Nurnský do Mekvele. Rozhodně ne! Protože až tam někdo chcépne, tak to bude, vole, na mě“

Bolbuch: „Tak vybav lidi pravomocema a vyšli je tam“

Růžička: „Aspoň se nemusíme táhnout na ostrov“

Kierke: „Víte co, voni maj něco, my máme něco. A jednat budeme na neutrální půdě. Basta fidli! A je to normální kšeft. Jako každej jinej“

Bolbuch: „Víš co? Na kšeftu se musej domluvit dva. A když von s tím nesouhlasí...“

Kierke: „A ty jedním slovem řekneš, že lom není důl a obráceně a že je to divný a potom chceš do Mekvele?“

Bolbuch: „A já neříkám, že je to divný. Já jsem to jenom zkonstatoval, že lom není důl“

Kierke: „Jako já myslím, že nejseš tak starej, abys umíral. Na to nejseš starej prostě“

Jakoubek: „Ty si myslíš, že nás chtěj přepadnout a chceš s nima někam jet?“

Kierke: „A ty seš na to moc mladěj!“

Bolbuch: „No tak se na ně vyprdnem“

Kierke: „Nebudem se na to vyprdávat! Jestli voni chtěj to, co chtěj. Jestli to, co říkaj, je pravda, tak jim na nějaký Mekvele nesejde“

Bolbuch: „Buďto to sou hajzlíci...“

Růžička: „Takže buďto to sou hajzlové, který nás chtěj přepadnout v Mekvele a místo toho nás přepadnou až na lodi. A nebo sou poctivý...“

Jakoubek: „A nic se neděje“

Růžička: „A v tom případě nás chtěj pozvat do Mekvele a pak s náma uzavít obchod“

Vesta: „Ne, to jak bazírujou na tý svý Mekvele je jako naprosto podezřelý. Úplně jako..., to snad uznáte všichni?“

Bolbuch: „No a jak to chcete řešit?“

Kierke: „Řešit jednoduše. Sejdeme se v hospodě...“

Bolbuch: „Nech mě domluvit“

Kierke: „No jak to chcete řešit? Jistě“

Bolbuch: „Z jeho strany je to očividně neprekročitelný. To se tady vyjádřil. No, tak jak to chceš řešit?“

Kierke: „Jednoduše. Zejtra máme sraz“

Vesta: „Jinými slovy. Většina chce abychom jeli s plnou ostrážitostí do náky Mekvele?“

Jakoubek: „No“.

Vesta: „Je to pravda? Takhle to chcete?“

Jakoubek: „No“.

Kierke: „Jako beze mě“.

Růžička: „Uvidí se jako co“.

Kierke: „Nebude. Mekvele nebude“.

Bolbuch: „Nó“.

Kierke: „Jako je to nesmysl. Vy přemejšlete..., vy byste šli fakt jak dobytci na porážku“.

Růžička: „Proč jak dobytci? Tady Korman Zlotě nezviditelní dva lidi...“.

Pelíšek: „A proč by nás tam zabýjeli? Když s sebou nic mít nebudeme? K čemu by jim to bylo?“

Bolbuch: „Mně jako náká Mekvele nepřijde jako extra nebezpečný místo“.

Kierke: „Já ti řeknu, vo co jim de. Stačí skřípnout tady to hovado Pelíška. Vymlátit z něj, kde ležej ty obrazy. Je to strašně jednoduchý. Vole!“

Vesta: „Hele a jak to dopadlo s tím tvým kurzem? Co Horáček?“

Kierke: „Strčej ti pindika do svěráku a už to bude! A už si tam pro to jedou. Barzoi s tím Dlubalem. Jak skončili!?“

Růžička: „A vobrazy bude hledat..., hlídat nákej hraničník, kterej je schová na neznámým místě a nepojede s náma. A nedostanou to z nikoho“.

Bolbuch: „Cha, cha, cha...“.

Kierke: „Dwany Růžičko, já nevím jako“.

Vesta: „Ne, prosím vás. Takhle. Víte co. Já vám něco řeknu. Já bych se teda přiklonil k tomu jet jako do Mekvele, ale já vám říkám jedno. Hraničník má pravdu! A já nejsem...“.

Jakoubek: „... našeho! Já tam...“.

Vesta: „Ty drž hubu!“

Kierke: „Já chci říct ještě poslední věc!“

Růžička: „Ten chlap má všechno, my máme něco, ale ten chlap to sežene jinde. A vysere se na nás“.

Kierke: „Já chci říct jedno. Vy mlátíte, vy si myslíte, že přijedete do Mekvele a buď to bude dobrý a nebo to bude špatný. A když to bude špatný, tak to tam budete mlátit. Jenomže ste v Gwendarronu“.

Růžička: „A voni..., a voni... a voni..., he..., voni nás tam povraždějí...“.

Kierke: „... a nebo my je. A sme v Gwendarronu“.

Přichází Zoltar Zemikosa

Zemikosa: „Tak jsem to našel“.

Růžička: „A voni..., he..., voni nás...“.

Vesta: „Prosím vás. Přišel Zoltar Zemikosa, tak ať nám řekne, kde byl“.

Zemikosa: „Prosím vás. Tak jsem to našel. Mám to“.

Vesta: „Co máš?“

Zemikosa: „No tu vesnici“

Vesta: „Výborně. Máš mapu?“

Zemikosa: „No, vim kde je. Vim. Mám to“.

Růžička: „Rovnou bych hledal Mekvele“.

Vesta: „Mekvele máš?“

Zemikosa: „Tu vesnici Daragos“.

Vesta: „Tu vesnici na jihu...“.

Zemikosa: „Ne na severu“.

Vesta: „Výborně“.

Zemikosa: „Na severu. Kousek. Osmdesát mil“.

Růžička: „To je na cestě do Mekvele?“

Zemikosa: „Jaký Mekvele? To je přejmenované Svir. Proto voni to nemohli najít“.

Vesta: „Přejmenované Svir. Aha“.

Kierke: „Rozesměj mě a řekni mi to jméno tý vesnice“.

Zemikosa: „Daragos“.

Kierke: „Co?“

Zemikosa: „Daragos..., ale bejval to Svir. To je přejmenovaný. Von to starosta nechal přejmenovat“.

Kierke: „Počkej...“.

Bolbuch: „Jé, a to bych mohl taky! To je dobrej nápad!“

Kierke: „Da-ra-gos“.

Zemikosa: „Starosta požádal vo přejmenování...“.

Kierke: „Bolbuchovice“.

Bolbuch: „Cha cha cha...“.

Zemikosa: „Ty si z toho nákej říčnej“.

Bolbuch: „Khazad-Liscannor!“

Růžička: „Bolbuch-Liscannor“.

Kierke: „Potřebuju..., kurva!“

Pelíšek: „Bolbuchovice“.

Zemikosa: „Já ti to klidně řeknu“.

Kierke: „Můžeš mu to náč přetlumočit? Já na to nemám sílu“.

Vesta: „Prosím tě. Proběhlo jednání. Nepřišli tam dva. Přišli tam čtyři. Včetně jejich šéfa. A v podstatě řekli, že maj kšeft zhruba přes sto tisíc zlatejch...“.

Zemikosa: „No skvělý...“.

Vesta: „Že bychom jeli půl na půl...“.

Zemikosa: „No tak to je dobrý...“.

Vesta: „Že bychom jeli na nákej vostrov. Voni si teda pletli směry, ale nakonec jsme se dohodli, že to je...“.

Kierke: „Vono je teda divný, jak nám řekli ten směr. Mně se nezdá. Protože voni mluvili úplně, voni mluvili úplně vo...“.

Zemikosa: „A tak třeba to hrajou!“

Kierke: „Vo západním směru...“.

Vesta: „Né, ten směr je jasnej. Protože když jsem řekl souostroví Ghurd, tak se už chytli a už to nasměrovali, jo“.

Šum v pozadí

Zemikosa: „Proč je vůdce říčnej? Padesát procent snad není úplně špatný“.

Vesta: „Vůdce je říčnej, protože k tomu má důvod.

Protože čuje podezření“.

Jakoubek: „A nemá...“.

Vesta: „Hele, pánové, nesmějte se tomu, jo, vole“.

Růžička: „... paranoidní musí bejt...“.

Bolbuch: „U nás sou paranoidní všichni...“

Oba se smějí

Vesta: „A prosím tě, Zoltare...“.

Zemikosa: „Ne počkej, von bude mluvit...“.

(ukazuje na Vestu)

Vesta: „Kdybych říkal něco, co nebyla pravda, tak mě opravte. A tak nám nabídl tenhle ten kšeft půl na půl, že má nákej artefakt, kterej ho dovede a kterej mu přináší štěstí. No prostě historka, ty vole, jak...“.

Kierke: „No, my jsme ho trochu vydírali. Takhle“.

Vesta: „No a co?“

Zemikosa: „No a co? To je v pořádku, že jsme vydírali“.

Kierke: „Vono nabídl? Vono to bylo trochu...“.

Vesta: „No dobře, no“.

Zemikosa: „To je dobře, že jsme vydírali“.

Vesta: „A von má především zájem vo toho našeho odborníka, kterej teda umí tu starou assuaenštinu. No, což teda jsme mu nepřiznali, že pravděpodobně Al-Rahem neumí číst ani obecnou...“.

Zemikosa: „Cha cha cha...“.

Vesta: „Ale to je jedno...“.

Všeobecný smích

Vesta: „Ale hlavně máme...“.

Zemikosa: „A my nemáme?“

Kierke: „My máme ty knihy“.

Zemikosa: „A von má nákyho toho?“

Kierke: „My máme jedinej náš trumf“.

Vesta: „My máme ty knihy!“

Zemikosa: „No jasně, dyť jo. Chápu, jo...“.

Kierke: „To je náš poklad...“.

Zemikosa: „No, tak musí šlapat podle nás!“

Vesta: „No správně. Tak. Ale von se nechce sejít na neutrální půdě. Von nás tahá do nějaký vesnice, která je..., jo, za deset dní...“.

Kierke: „Mekvele“.

Vesta: „Jo, Mekvele“.

Zemikosa: „Jak deset dní? Daleko?“

Vesta: „Ne, za deset dní se tam máme sejít. Kolik je to?“

Růžička: „Den cesty, to je“.

Vesta: „Den cesty, ale von se nechce sejít na neutrální půdě. Von nás láká na svojí půdu...“.

Zemikosa: „To je dost podezřelý“.

Vesta: „No vidíš to, Zoltare. Se slovy, aby se to potom kompenzovalo, tak se potom sejdem v Liscannoru“.

Jakoubek: „Ale jako...“.

Vesta: „No to je bezvadný, jako!“.

Jakoubek: „Von nás chce poznat. Protože jako...“.

Zemikosa: „Vono se to tak dělá, jako. Vono se to dělá, ale tohle je podezřelý“.

Jakoubek: „V čem?“

Zemikosa: „Jako takovýhle věci se dějaj. Když se dějaj obchody. Tak se to dělá, ale tohle je divný“.

Pelíšek: „Co se dělá?“

Růžička: „Dělá se, že pozveš toho někoho. Já když si chci něco koupit...“.

Pelíšek: „No to jo, no“.

Zemikosa: „Když si chci koupit něco drahýho. Třeba nějakou nemovitost. Jako pozveš si někoho...“.

Vesta: „Kolik si koupil? Hele, Zoltare Zemikoso, kolik si v životě kupoval nemovitostí?“

Jakoubek: „Cha cha cha“.

Zemikosa: „Ale..., to se tak dělá. Já sem slyšel...“.

Vesta: „Já sem viděl..., já sem viděl tu tvojí kůču!“

Všeobecný smích

Zemikosa: „Já sem vo tom slyšel, jako na tom..., když sem se bavil s těma...“

Vesta: „Prostě odborník na nemovitosti je majitel chatrče! A tady bude...“

Bolbuch: „Cha cha cha...“.

Zemikosa: „Ptal se na můj názor...“.

Vesta: „No jasně“.

Zemikosa: „No, jako je to divný. Aby nás tahal někam do prdele, proč to nemůže...“.

Vesta: „Ano tady, no...“.

Růžička: „... proč kupovat ovci, když...“.

Zemikosa: „Hele!“.

Vesta: „My jsme mu samozřejmě trochu lhali s tím odborníkem na tu starou assuaenštinu...“.

Zemikosa: „No dobře, no...“

Vesta: „Ale to patří k vyjednávání“.

Zemikosa: „Ale zase na druhou stranu, zase na druhou stranu...“.

Růžička: „He, vyberte si...“.

(vede stále samostatný rozhovor s Bolbuchem)

Kierke: „Každopádně máme dva nepřátele. Barzoi a Dlubala“.

Vesta: „Jo, ty sou nasraný, protože jsme jim pravděpodobně překazili jejich kšeft“.

Kierke: „Ne pravděpodobně. My jsme jim to překazili zcela očividně“.

Pelíšek: „Já jsem pochopil, že jedou s náma“.

Vesta: „No to jo..., cha“.

Kierke: „Vole!“

Pelíšek: „Proč?“

Kierke: „My jsme je totiž vyšachovali ze hry“.

Zemikosa: „Jako prosím vás. Jako takhle...“.

Vesta: „Hele, a kontrolní otázka, Zoltare...“.

Zlotě: „Jedinej vejvar, kterej z toho může ten Bachšol nebo Ba...“.

Bolbuch: „Barzoi“.

Zlotě: „Prostě ty dva mít je, že za kilo přeložej tu knížku“.

Vesta: „Ne voni z toho budou mít těch šestset

zlatejch na den. Nebo šedesát! Von to ani neuměl spočítat!“.

Zemikosa: „Na druhou stranu...“.

Kierke: „Von ani neumí počítat. To je další věc“.

Zemikosa: „Takhle...“

Zlotě: „...těží kámen“.

Vesta: „Hele, Zoltare, odborník. Kde se těží kámen?“.

Zemikosa: „V lomu“.

Vesta: „V lomu. No vidíš to. I Zoltar Zemikosa ví, že kámen se těží v lomu“.

Kierke: „Vidíš, mě to ani netrklo, ale Bolbuch to řek a je zajímavý, že...“.

Zemikosa: „No tak to je prostě zmatek. Asi něco hraje. No ale...“.

Kierke: „Hele, jasně. Pojedeš ty někam do prdele?“.

Vesta: „Samozřejmě můžeme tam jet...“.

Bolbuch: „Tak můžeme jet do prdele. Je to trošku dál než do Liscannoru“.

Zemikosa: „Jak je to daleko?“.

Vesta: „Den cesty“.

Zemikosa: „To není úplně tak, no..., to nic... Jako ale je fakt, hele, vole, že když tam na nás začnou střílet někde náky jedy...“.

Kierke: „Víš co, ale tady...“.

Vesta: „Ty co do nás šli...“.

Zemikosa: „Ale když budem připravený“.

Růžička: „To je úplně jiná tlupa. Dyť víme, že ten jed měli ty, co přepadli tyhle“.

Kierke: „Já ti říkám, že po zkušenosti z lesa...“.

Růžička: „To nemůže být zas taková past, aby nás překvapili. Nás chtěj povraždit, aby nás nalákali? To...“.

Kierke: „Jsmo popadali během okamžiku...“.

Bolbuch: „A zatáhli nás na pařbu do Mekvele...“.

Růžička: „Který maj stejný šípý“.

Kierke: „To ty nevíš, co s tím maj společnýho. Já nevím. Můžou mít, kurva drát! Sakra...“.

Pelíšek: „To nevíš...“.

Kierke: „Pelíšku, ty chceš sakra chycpnout dřív, než se k tomu Horáčkovi vůbec doprosíš?“.

Vesta: „Cha cha cha“.

Kierke: „Uklidni se. Mysli na Alžbětu, kurva!“.

Jakoubek: „Myslíš, že na nás vyrazí banda sto lidí...“.

Kierke: „A proč se nechce sejít na neutrální půdě?“.

Bolbuch: „A co my můžeme? Můžeme přispět vůdci radou. Když prostě vůdce trvá na tom, že jeho názor je ten správný..., no tak to samozřejmě takhle bude“.

Kierke: „Já netvrdím, že je správněj. Já nemusím bejt vůdce. Mně je to úplně ukradený“.

Zemikosa: „Ale počkej, co blázníš?“.

Kierke: „Já jenom říkám, že..., kurva, je to nebezpečný. A já si nevemu na triko, že tam někdo pochcípá“.

Zemikosa: „A tak počkej. Už jsme řešili spoustu nebezpečnějších věcí než návštěva v Mekvele“.

Růžička: „Já se obávám, že nebezpečnější bude výprava na sever, na severozápad. Bude daleko nebezpečnější než návštěva Mekvele!“.

Bolbuch: „Cha cha cha“.

Kierke: „Růžičko, no to je skvělý, ale ještě včera mluvili, že ten ostrov je na jihu. Kurva! Tady ten debil ti tvrdí na severozápad! Já na to seru!“.

Zemikosa: „A tak to prostě...“.

Kierke: „Jako to je divný! Celý je to divný! To...“.

Jakoubek: „To je slovíčkaření“.

Následuje poměrně nepřehledný chaos a překřikování

Bolbuch: „... jak von si věci pamatuje...“.

Kierke: „Ne! To není pravda. Já jenom říkám, že jak my mlžíme, tak mlžej i voni!“.

Zemikosa: „Tak Assuaen je na jihu, že jo“.

Růžička: „A voni říkali na severu“.

Vesta: „No to je v pořádku. A proto se má jednat na neutrální půdě!“.

Kierke: „To je normální taktika. Oni maj informaci, kterou nesměj pustit...“.

Bolbuch: „Jasně, ale my se s nima chceme dohodnout. A voni na neutrální půdě jednat nehodlaj. Von někdo musí ustoupit“.

Kierke: „No nehodlaj, všechno je věc jenom tlaku“.

Bolbuch: „Jestli neustoupí von, tak v tom případě je finále takový, že se nedohodnem“.

Kierke: „Je to věc jenom tlaku. Já ti jenom říkám...“.

Zemikosa: „Ale zase někomu hned ustupovat...“.

Vesta: „Hele, tady se daj nakoupit prostředky. Hele, to lehne..., to bude pár okamžiků“.

Bolbuch: „Ale do toho já už nejdu, cha cha cha“.

Zlotě: „... jednání a poznání..., von teď nejde, rozumíš? Kdyby náhodou měl dobrý úmysl, tak bude překvapenej...“.

Růžička: „Ale, ale..., v jaký situaci?“.

Kierke: „Ale já ti jenom říkám. Já bejt na jeho..., v jeho situaci taky budu tvrdit, že je to na severu. Taky budu chtít do Mekvele. Rozumíš?! My máme něco, co voni potřebujou , a voni maj něco, co my nemáme...“.

Zemikosa: „Ale počkej, nemůžem tam jet zejtra. Já zejtra nemůžu“.

Kierke: „Za deset dní“.

Růžička: „Za deset dní“.

Kierke: „Zejtra je schůzka tady“.

Vesta: „A co máš zejtra?“.

Bolbuch: „Má rande, vole, cha“.

Kierke: „Zejtra prostě se tady domluvíme. Já jenom nechápu...“.

Zemikosa: „Vůdče, počkej..., takhle... Je to nebezpečný. Je to nebezpečný...“.

Růžička: „... pozejtrí si stádo dá voraz...“.

(poněkud nesrozumitelná poznámka mířená pravděpodobně na Zoltara Zemikosu)

Kierke: „Je to nebezpečný. Před nima jsme se názorově neshodli. Což je velice taky špatný při jednání“.

Pelíšek: „No, dyť ty si řekl, že kvůli tomu tam deme. Abysme všichni mluvili“.

Jakoubek: „No“.

Pelíšek: „Abysme se vyjádřili...“.

Kierke: „To sem fěk?“.

Vesta: „Jo, to si řek. Ale voni to samozřejmě pochopili tak, že můžou rvát jeden před druhýho. Což bylo nešťastný vyjádření tohleto. To je pravda, jaková“.

Zemikosa: „Ale je fakt, že dobrý bude“.

Zlotě: „Ale my jsme na to upozorňovali, že by to chtělo to vedení“.

Kierke: „Já...“.

Vesta: „Prosím vás. Prosím vás. Budeme teďka..., buďto je tady možnost, že nikam nepojedeme a pak se pravděpodobně ukáže, že máme smůlu jako, jo? Ale jedneje..., noc je ještě mladá..., vobjedneje si ještě něco. A jedneje vo tom, že když tam pojedem, jak bychom se pojistili, abychom měli pojistku, kdyby nás přepadli..., co já vim...“.

Zemikosa: „No, tak to vyřešíme za večer. To není problém. To zvládnem“.

Bolbuch: „Před Mekvele necháme jednoho člověka na hlídce a zneviditelný se nebo pošleme zprávu, tak...“.

Růžička: „Někdo bude neviditelněj...“.

Zemikosa: „Někdo bude neviditelněj“.

Bolbuch: „Nebo tak, jo?“.

Kierke: „Já nepochyňuju, že se tam nic nestane. Vono se tam třeba nic nestane. Ale mně přijde nesmyslný...“.

Zemikosa: „Chápu!“.

Kierke: „Von něco chce. Něco někde..., náky velký věci a bazíruje na Mekvele“.

Zemikosa: „Ale aspoň by se ukázalo, že to jsou křiváci a...“.

Bolbuch: „Nó, přesně“.

Růžička: „A ukázalo by se to hned a ne cestou na lodi v úplně cizích vodách“.

Zemikosa: „Dost často se stalo, že na nás..., je blbý, že na nás... Kdyby nás přepadli na lodi“.

Bolbuch: „Když kolem nás budou piráti. Já už na lodi ztroskotal“.

Vesta: „Já ne“.

Kierke: „Ale my nesmíme ty informace pouštět“.

Bolbuch: „No, já přišel vo zuby“.

Růžička: „Já jsem s pirátama bojoval!“.

Kierke: „Nesmíme je pouštět. Musíme neustále držet tu svojí výhodu. Vono totiž tam je víc divnejch věcí. Já říkám, že divná věc je, že šperk pochází z hrobu toho krále. Přesto ukazuje na hrob toho krále“.

proto, že v tom je něco skryto, zakódováno. Je to divný“.

Vesta: „Rozumíš, ale přijde za tebou chlap a řekne, že má artefakt nebo předmět, kterej mu jako přinesl štěstí a von jako věří tomu, že mu přinese štěstí dál...“.

Kierke: „A von mu přines štěstí? To je jak sekta“.

Vesta: „Von mluvil trošku jako buzna. Promiň teda“.

Zemikosa: „Ale no jó, no. Tak co?“.

Kierke: „Rozumíš? Tady tohle nebudou nikdy kamarádi“.

Zlotě: „Já tohle chápu. Tohle byl normální. Původně si myslel, že takhle nás přesvědčí, že se to bude hodit“.

Kierke: „Zejtra bude schůzka“.

Vesta: „No, ale tam už musíme něco předložit“.

Kierke: „Já tvrdím, že jet do Mekvele je blbost..., ale jestli všichni chcete jet do Mekvele, jo? Tak tam pudem, kurva! Kurva, tam pudem! Jo! Vole! Ale vole, jestli tam někdo chcípne, tak já sem to říkal!“.

Vesta: „No jo, tak seš z oblga! To je v pořádku!“.

Kierke: „Protože na mě to padá“.

Růžička: „Uděláme opatření“.

Vesta: „No, de teda vo to, vymyslet ty opatření“.

Růžička: „Stále je lepší, když nás přepadnou rovnou v Mekvele, než aby nás přepadli někde na náky posraný cestě! Kde bude určitě nějaký bocman Kosatka!“.

Smích

Kierke: „Skvěle, Dwany! A já se tě na něco zeptám. Až voni budou chtít do toho Liscannoru, tak kam pudeme? Pudeme k tobě? Nebo pudeme k Pelíškovi?“.

Vesta: „Ke mně ne!“.

Zemikosa: „Můžeme ke mně“.

Vesta: „Dyť tam nemáš ani dost židlí, vole, na to!“.

Bolbuch: „Je tam zrekonstruovaná hospoda. Stačí, když pudem do hospody“.

Růžička: „Je tam zrekonstruovaná hospoda“.

Kierke: „Skvělý, takže budou všichni vědět, tady ty debilové...“.

Bolbuch: „Budou vědět, kde máme hospodu“.

Kierke: „...kdyby tady ty dva nefkali, že nějaký Liscannor existuje!“ (ukazuje pravděpodobně na Jakoubka a Pelíška)

Vesta: „Já bych Liscannor nepovažoval za nějaký strategický plán. Ten není důležitý“.

Kierke: „...Liscannor existuje! Tenhle ten vopakoval asi třikrát a tenhle ten aspoň jednou!“.

Bolbuch: „Když se podívaj na mapu, kde je Liscannor, tak na hospodu už se doptaj. To není nic tajnýho“.

Kierke: „Já ženu nemám. Děti nemám. Mně je to jedno! Sou tam samý hobiti! Ať to klidně zplundrujou! Ať to vemou klidně...“.

Jakoubek: „To snad není možný. Vole!“
Zemikosa: „Cha cha cha!“
Vesta: „Hele klid, jo? Klid!“
Kierke: „Ale je to blbost!“
Vesta: „Ale pochop jednu věc. Když dopadne dobře akce Mekvele, tak dopadne dobře i akce Liscannor! Protože my v Liscannoru nic nechystáme. Nám je to jedno, co tam bude v Liscannoru!“
Kierke: „Nechystáme, no“.
Vesta: „No právě! A proto když dopadne dobře akce Mekvele, tak je nám to šuma fuk!“
Jakoubek: „Voni nic nechstaj. To je v tvójí hlavě furt! To je právě vono“ (na Kierkeho)
Vesta: „Jakoubku!“
Zemikosa: „Jakoubku!“
Jakoubek: „No von furt tvrdí, že nás přepadnou všichni všim“.
Zemikosa: „Ale Jakoubku. Von...“
Vesta: „Já říkám, že má pravdu!“
Bolbuch: „To, že je vůdce paranoidní, ještě neznamená, že se do něj budeš navážet!“
Zemikosa: „Je vopatrněj!“
Kierke: „Važ slova. Važ slova. Vyzývám tě ke klidu. Ty máš štěstí, že seš starej“.
Smích
Zemikosa: „Prosím vás...“
Vesta: „Je starej. Je starej. Von na to všechno hraje, že je starej“.
Zemikosa: „Je vidět, že Jorchen je přístupnej k náký dohodě...“
Růžička: „Zelený čepice už po něm dávno pudou“ (zřejmě myslí, že po Jorchenu)
Zemikosa: „... je pravda, že nás varuje a my bysme měli udělat všechno pro to, aby akce Mekvele dopadla prostě..., byla bezpečná“.
Jakoubek: „Cha cha cha“.
Kierke: „Tsss“.
Vesta: „No, tak Zoltar Zemikosa to vyjádřil poměrně nešťastně, protože vlastně z toho vyšachoval vůdce. Protože řekl my a to...“
Zemikosa: „No ne, von nás varuje a my to prostě..., my musíme udělat všechno proto, aby...“
Kierke: „Dobře, tak to zplundrujem. Já mám kam utýct...“
Vesta: „No právě, že ty nemáš kam utýct! Protože tebe poženou ušatý panáčkové karabáčem! Vole! Až tam přijdeš. Protože si selhal. Ale to je jedno“.
Kierke: „Dobře. Přátelé, vrátíme to zpátky na zem.“
Vesta: „Já mám návrh“.
Zemikosa: „Tak dobře. Návrh. Ticho!“
Vesta: „Pudete do Mekvele. Já do Mekvele nepudu. A když se nevrátíte do jednoho dne, tak to tam, vole, všechno vyletí do luftu! Já to zařídím.“
Smích
Kierke: „Navrhuju jinou věc. Dobře. Jak jsem pochopil, tak hodně lidí tady..., hodně lidí tady..., v

podstatě většina. Tak jsem to pochopil. Tý většině ta Mekvele není proti srsti. Zítří se sejdeme, zkusíme tlačit na to, že Mekvele ne...“
Zemikosa: „Jasně, a když von nebude to...“
Kierke: „A když von nepoleví, tak pojedeme do Mekvele, ale potom se, kurva, neznám!“
Smích
Jakoubek: „Ale my tam jedeme jíst...“
Zlotě: „No, tak mu řekneme proč. My mu musíme vysvětlit, proč...“
Kierke: „My mu nebudeme nic vysvětlovat. Řeknem prostě ne. My nejsme v pozici, že musíme vysvětlovat. My jsme v pozici rovnost..., v pozici rovnostářský...“
Zlotě: „No jasný, a já kdybych měl jednat s váma...“
Zemikosa: „A von se tak jako nechová...“
Vesta: „Počkejte, tohle je dost důležitý okamžik. Korman Zlotě promluvil po dost dlouhý době, kdy teda byl pod vlivem narkotik. A teď nám chce jako něco říct“.
Zlotě: „No ne. Já kdybych jako jednal s náma, tak prostě se mi..., bych v nás neměl až takovou důvěru, rozhodně prostě“.
Kierke: „Nám ale nejde o důvěru. Kurva. Tady jde o informace!“
Zlotě: „No jasný, ale...“
Zemikosa: „Von se ho snaží pochopit, prostě toho Mekveleho“.
Zlotě: „Já si myslím, že ani von by neměl prostě problém přijmout jednání na neutrální půdě, ale prostě musí se to vysvětlit jako proč“.
Růžička: „No já taky nechápu, proč si chce tuhle tlupu hrdlořezů pozvat domu“.
Zemikosa: „A co von je? Trpaslík? Nebo co to je, prostě?“
Vesta: „Trpaslík“.
Růžička: „Von chce ukázat dobrou vůli“.
Kierke: „To je právě to zvláštní“.
Zemikosa: „No tak von se chce ukázat! Von se prostě chce ukázat. Dyt' je to trpaslík“.
Jakoubek: „No dyt' to..., jasně, že jo!“
Vesta: „Trpaslík, kterej si plete dül a lom, ty vole! A říká si, že je kámen-mistr..., jak to říkal? Že je lom-mistr nebo kamenolomec?“
Zemikosa: „Tak to nebude žádný velkej... Možná má pravdu, že mu to přineslo štěstí, když je to takovej diletant“.
Růžička: „... nemá na nás co získat“.
Kierke: „Von tím může získat..., víte co?“
Zemikosa: „Asi mu to přihrálo štěstí“.
Bolbuch: „To je třeba uvést na pravou míru. Jsou speciální druhy kamene, který se musej těžít vopravdu z hloubky“.
Vesta: „Například v Bořimsku, na Štěrčkách se těžít náplavovou metodou...“

Kierke: „Já ti řeknu, co se stane, vole! Naleje nám víno, Zemikosa si hnedka přiřukne, Jakoubek vychlastá flašku, tenhle taky...“
Zemikosa: „Jinak, jinak! Vochutnávat! Tady budou..., tady prostě musej bejt vychutnávači“.
Kierke: „Já ti říkám, že tohle není...“
Jakoubek: „My přijedeme na hostinu, vole! Budeme krytý v brnění..., všichni budeme neviditelný...“
Zemikosa: „No a co?“
Jakoubek: „Nebudeme jít a pít..., no jak magoři!“
Zemikosa: „No, co je na tom špatnýho?“
Kierke: „Přátelé, dobře. Rozhodnutí je...“
Jakoubek: „Já budu klidně vychutnávač...“
Kierke: „Dobře, rozhodnutí je...“
Zemikosa: „Dobře, seš vychutnávač“.
Bolbuch: „Musíš si přivít vlastní občerstvení“.
Kierke: „Každý je svýho štěstí strůjcem. Rozhodnutí je toto. Zejtra se tady sejdeme. Chvilí budeme tlačít, že Mekvele ne a pak Mekvele jo, a pánové na vašem hrobě..., klidně budu ronit slzy. Klidně!“
Pelíšek: „Máme teď volno“.
Vesta: „Teď bys neměl vodcházet“.
Jakoubek: „A nebo je volná zábava?“
Kierke: „Já to jenom říkám takhle. Ne, myslím to vážně. Já tam pojedou taky“.

Tajný deník: 1078 - první část

Jorchen Kierke

Ponovorok 1078

Víldovi Peškovi už někdo řekl, možná mu to i došlo mimoděk, že sňatkem s Pamillou žádnou hospodu nevyzískal. To mu ovšem neubralo v zálibě k chlastu a nechal se slyšet, že když nemůže čepovat, bude aspoň pivo vařit. Mám pocit, že to ten dotýčný myslí vážně, a navíc se vůbec nepozastavuje nad tím, že byl vlastně Zemikosou podveden. Dokonce vypadá šťastně. Asi v půlce ponovoroku se ukázalo, proč. Pamilla znovu zabřezla a nosí v podbříšku Peškovo dítě. Abych řekl pravdu, jde to rychleji, než jsem čekal. Je to jako epidemie.

Luncius Nórienský, kovář a teď vlastně už hostinský, koupil od obce tak řečené Eghovo stavení, což je otřesná krollí ruina, kde naposled přežíval nepořádný barbar Grendell, a to už je hodně dávno, a pronajal ho Peškovi, aby v něm zbudoval pivovarnu. Čímž pádem si myslím, že pivo bude do hospody získávat za levno a Pešek se bude se ženou a dvěma haranty potácet na hranici chudoby. Pokud vůbec nějaké alespoň trochu požitavelné pivo uvaří. K prvnímu slavnostně naraženému sudu bude ještě dlouhá cesta, a pokud ji má urazit notorický opilec,

je nasnadě se ptát, zda ona cesta k sudu není pouze utopií, tedy snovou vizí.

No a potom přišla další rána! Hobitka Wiki, stará téměř padesátiletá veteránka, co už na výpravy s Nurnskými pochopitelně nechodí, protože je úplně k ničemu, se přestala ukazovat v hospodě U hrocha. Padlo podezření, že možná během tuhé zimy zemřela, ale Arkuss Dettor, místní štamgast a opilec se přiznal, že je živá a to živá o to víc, že v jednom těle žije životy dva. Ano, okotila se. A s kým jiným, než s opilecem Arkussem, což je samosebou také hobit. Takže starý Dettor, kterému je bratru šedesát let, bude otcem a je z toho celý šťastný i nešťastný, a o to víc pije. Já jsem z toho tedy rozhodně nešťastný a nabyl jsem přesvědčení, že rok Chrousta neskončil. Ano, rok Chrousta určitě pokračuje. Jsem si tím jistý.

A když už hovořím o Chroustovi, musím zaznamenat, že pan Chroust, ovšemže zase zkárovaný až hanba, prohlásil, že Sirill je součástí Bořimského království. Sirill, země elfů, blankytná země bílé labutě! Sotvaco na tom, že Otakáro Vesta řekl, že pan Chroust je opilý a kdyby opilý nebyl, tak by takový nesmysl z huby nevypustil a spíš by řekl, že Sirill je slušná země. O slušnosti elfů není třeba říkat nic - to ví přeci každý. Ale pan Chroust slušný není, a jsem přesvědčený, že pan Chroust je něco jako znamení. Znamení, které se varovně zjevilo, ale ještě není přesně zřejmé, o čem hovoří a kdo jej seslal. Ale dozvím se to - tedy na konci roku Chrousta určitě.

Al-Rahem dostal zázilku z jižních krajín. Ne, nešlo o žádnou hobití nevěstu nebo něco podobného. Šlo konečně zase o nějakou normální věc. Tedy normální... byla to dýmka. Nomádká dýmka, divný artefakt s trubiciemi a bublavým vnitřkem. Taková divná věc. A Al-Rahem pozval některé z nás, byl jsem mezi pozvanými, a na zápraží svého nového domu učil nás dýmat. Byl to takový společenský večer s dýmáním a vedením řečí. Společenský večer nás, náhlých příslušníků rasových menšin. A tak jsme si povídali a žehrali na děsivou obecní situaci a učili se plivat směrem k pozemku Otakára Vesty. Al-Rahem mi potom nabídl, že mohu přijít kdykoli zadýmat a zapít. Nezasťírám, že mne Assuaenec velmi potěšil.

19. jarn 1078

Navečer jsme jako obvykle dýmali a plivali směrem k Vestovu domu a přitom obšírně žvanili. My, příslušníci rasových menšin. Jenom Jakoubek dnes nedorazil, ale ten měl vždy s dochvilností jistou potíž. A tak jsme tedy plivali a

vyfukovali kouř a nadávali na hobity, ve kterých už prostě nešlo udržet přehled, když přichvátal Jakoubek. Tekla mu krev a já si myslil, že už to začalo. Že chroustí hobiti, chroustalové, zaútočili. Ale nebyli to hobiti - byli to nějací jezdcí. Jakoubek řekl, že chvátal na dýmovou seanci, když přicvčovali nějací jezdcí, přešli ho a odcvčovali k nahoru k obecní maštali. Potom se ale ukázalo, že se jich Jakoubek nějak hloupě vyptával, prostě z něj celá ta podivná příhoda pomalu vylézala, až jsem nabyl přesvědčení, že být na místě jezdcce, přejeďu Jakoubka asi také. Takže jsme to nechali být a plivali jsme dál k Vestovu a žvanili o všem možném, hlavně o hobitech.

Potom ale někdo řekl, že v maštali jsou jenom kluci Ruindorských a potom došlo i na to, že kluci Ruindorských jsou vlastně jenom malí kluci. Gawin a Lotd. A jako takový asi nemají zbraně a kdyby jim chtěl někdo ublížit, tak jim jednoduše ublíží. A potom začalo šírat a my, příslušníci rasových menšin, rozhodli jsme se dojít za starostou, což je teď vlastně už taky příslušník rasových menšin, sice trpaslík, ale je. Tak jsme tam za ním přišli a Jakoubek všechno znovu vyklopil. Popisoval příhodu zase trochu jinak, ale takový už Jakoubek prostě je a navíc, byl zdýmený pouštními bylinami a uplivaný. Vyrázili jsme tedy ve čtyřech k maštali, z vesnice za zády se ozývalo píštělní hobitstva. Ukázalo se, že Lotd s Gawinem jsou v pořádku a potvrdili, že kolem maštale před časem přešla skupina jezdců směrem k lesu. To bylo divné - co by skupina jezdců dělala tady v lese, když tu nic není, a ještě ke všemu v noci?

Starosta Bolbuch si přál, abychom šli po jejich stopách, a přání někoho, kdo je svým způsobem na jedné lodi, беру за свате. Zvláště po té lapálii s mým lynčem. Vyrázili jsme tedy k lesu, kde ještě ležel v celistvých roztroušených plochách snh, což nám usnadnilo práci.

Zjištěno: jezdcí, asi desítky mužů, dorazili k lesu a po nějakých dvaceti sázích v jeho nitru sesedli. Chvilí se motali kolem dokola, nakonec vzali koně za uzdy a mířili lesem dál na sever. To bylo divné, ale padla temná noc, takže jsme se vydali zpět na cestu do vesnice. A cestou z Jakoubka jen tak mimochodem vypadlo, že těm cizákům nějak nadával. Starostu zajímalo, aby to nadávání blížeji popsal a Jakoubek řekl, že jim nadával sprostě. Na to Bolbuch řekl, že pokud Jakoubek cizáky hrubě urazil, určitě se vrátí a rozhodl, že maštala bude třeba v noci hlídat a že to zajistí. My zatím máme jít domů, mít zbraně hotovené a vyčkat.

20. jarn 1078

V noci mi někdo zabašil na dveře. Spatřit udýchaného Dědka ve futrech, s rozevlátým bílým vousem, to byl pro mne vskutku šok, neboť vzpomněl jsem si na nedávnou jeho návštěvu ohledně lynče a mé spolupráce s Kanceláří. Ale byl tu kvůli cizákům. Řekl, že cizáci byli spatřeni na kraji lesa, jak se hotoví ke krádeži koní z obecní maštale, a volal mne do zbraně. Měl jsem doběhnout pro Dwanyho Růžičku a dostavit se k maštali.

Chvátili jsme v plné zbroji s hobitům bijcem bok po boku a cestou narazili na starostu s Al-Rahemem. Při běhu starosta řekl, že koně cizáků prý byli ocechovaní nějakými velkými cejchy, že o tom mluvili kluci z maštale, a že Haardun Rugornský, ten samotářský kroll, budí další schopné muže po vsi.

Nedaleko od maštale tiše vyčkávala skupinka hobitů. Milu Pelíškovi zářila běhma nedočkavostí, dále tam byl Otakáro Vesta v bílém županu, pošítem stříbrnými figurami zvířat. Nápadnější ohoz si Bořimec navléci nemohl. Zbylým dvěma hobitům jsem do tváří neviděl a jejich totožnost mi byla ukradená. Dozvěděli jsme se, že zloději koní před chvílí přešli maštalský pozemek z druhé strany. Starosta Bolbuch řekl, že je nutno zloděje načapat při činu a že příkaz k útoku vydá v pravý čas. Rahema odeslal na průzkum. Zatím se dostavily posily zburcované tím rugornským krollem. Musím říci, že krollovy představy schopných mužů se od těch mých značně liší. Dostavili se Korman Zlotě a pan Chroust, ovšemže v zelené čepici. Nakonec se z tmy vyloupil Jakub Pozlátko s rozčuchanými vlasy a ospale mžoural. Připadal jsem si jako hraničnick mezi svými před nočním útokem, nebyť těch hobitů kolem. Stáli jsme tiše. Bezměsíčná obloha byla pokryta mraky. Někde u lesa mihotalo světélko. Milo Pelíšek pohládl psa. Řekl, že ho dostal od toho Horáčka z Nurnu. Nevěřím mu ani slovo - s Pelíškem by se Horáček, ať je jaký chce, sotva zahazoval. Pes se jmenuje Limbus. Vzpomněl jsem si na pana Chrousta a jeho nedávný limbus v hospodě U hrocha.

Pak přichvátal Assuaenec a řekl, že ti chlapi začali vyvádět koně ze stáje. Přihotovili jsme se do formace a starosta vydal příkaz k útoku. Formace proběhla maštali a srazila se se zloději. Jakub Pozlátko dostal ránu a sesul se k zemi. Také jsme vzápětí přišli o Chrousta, který ve tmě šlápl na hrábě, alespoň to někdo říkal. Někdo jiný vykřikl, že se přerazil o džbery s vodou. Každopádně pan

Chroust byl, mám ten dojem, znehybněn. Nevím to přesně, byla tam poměrně tma a soustředil jsem se na boj. Čelo se srazilo, palebná podpora zahájila palbu. Zaútočil jsem magií, a potom přezbrojil a vrhl se vpřed. Válečníci zatím rubali a krev stříkala. A hvízдалy šípy. Potom jsem dostal zásah z vlastních řad.

Bylo po boji, na zemi se válelo pět mrtvých lumpů, přičemž se ukázalo, že jeden dýchá. Pan Chroust, který se doplazil na místo střetu, dostal příkaz, aby zajatce svázal. Šíp, jenž mi trčel ze zad, byl Pelíškův. Proradý hobit se tvářil jako pitomec. Měl krví podlité oči a hloupě se usmíval. Byl jsem vzteky bez sebe, zvláště poté, co Otakáro Vesta v tom svém bělostném rouchu vykřičel do světa, že hobit sejmou hraničnicka. Uznal jsem, že má pravdu, ten Bořimec. Hobit napadl hraničnicka! A to je trestuhodné! Chvilí jsem přemýšlel, jestli válka už nezačala. Válka chroustalů. Přeci jenom je rok Chrousta, rok, kdy i nemožné může se stát skutkem. Řekl jsem mirellskému Tuřinovi, že jestli mi ještě jednou zaútočí do nekrýtych zad, poletí šíp i opačným směrem. Myslím si, že dostal strach. Ale dobře mu tak. Jakoubek se ho sice snažil zastat, že Milo neumí střílet, jen sázet stromky, ale mně je to jedno. Když neumí střílet, ať nestřílí. Ale on pálí jako o život a cíle si vybírá sám. Takže jestli se ke mně jenom přiblíží, pošlu ho té jeho Alžbětě v pytlí. Zjištění - vůdcem těch lapků je nějaký Hubrt, ale je mezi padlými. Jméno Hubrt mi nic neříká. Potom někdo řekl, že ještě jeden další lump dýchá. Upadl na něj pan Chroust a spoutal ho.

Bolbuch sestavil průzkumnou skupinu, to jest přibral k sobě Al-Rahema a mne, a v tomto složení odešli jsme k lesu. Tam, co mihotalo světlo. Jenomže oni se zatím stáhli. Vyčkávali jsme a potom přiběhl Otakáro Vesta. Jeho bílý župan byl vidět zdaleka. Opět jsem si vzpomněl na službu ve sboru. Měl jsem učebnicově výhodnou palebnou pozici. Hobit jako bílý bod v té tmě zřetelně zářil a já měl nabit. Nevystřelil jsem. Přišli by chroustalové. Čekali jsme. Mezitím začalo svítat.

Byl jsem ponořen do svých úvah. Co když je to všechno jinak. Co když chroustalové nepřišli samovolně, ale byli něčím vábeni? Kdy to všechno vlastně začalo? A tehdy mě napadla myšlenka na Zemikosova červa. Co když skutečně existuje a co když jej chytil z nečistého páření s tou Pamillou? Co když jde o hněv bohů nad prostopášností, jež překročila tolerovatelných mezí? Co když je to červ chroustí matky a volá chroustaly k sobě, jako do hnízda, aby v době zrození bylo hnízdo bezpečné, tedy chroustaluplné? Potom by

zjevení pana Chrousta nebylo příčinou a jejím znamením, ale vedlejším efektem, tedy samovolně náhodným, respektive nedůležitým markantem. Usmyslil jsem si, že budu Zoltarovo chování bedlivěji sledovat. Je-li má úvaha správná, je Zoltar Zemikosa středobodem zmíněné anomálie, její hostitel.

Poznámka mimo: upozornil jsem na skutečnost, že před půldruha měsícem měl starosta Bolbuch vyhlásit nové volby do starostenského úřadu. Tuto svoji povinnost v tichosti opominul a mírně řečeno přesluhuje. Cítím tu věc jako formalitu, protože jsem přesvědčen, že bude ve funkci potvrzen. Navíc přihlédnou-li k tomu, co za osoby dnes v obci žije, беру skutečnost, že se trpaslík drží vlády nad vsí zuby nehty, jako veskrze pozitivní a nezbytně nutnou.

Ale zpátky k situaci. Starosta Bolbuch ihned poté, co valem zvyšující se viditelnost umožnila další sledování, rozhodl o pokračování v pátrání po nočních zlodějích. Stopy byly v terénu vcelku snadno čitelné, a tak byl zbytek lumpů brzy objeven. Vyčkávali příchodu svých kumpánů. Rozvinuli jsme se a zahájili křížovou palbu. Ačkoli převaha původní stála na naší straně, záhy se ukázalo, že nepřítel pálí otrávenými šípy. Účinky zvláštního jedu působily nezvykle krátké, leč velmi silné křeče svalů, jež měly ten efekt, že jsme se onedlouho původní váleli po zemi jako stížení padoucníci. Situace byla na pováženou, stříleli jsme z lehu, protože nemělo příliš smyslu vstávat, a zaujali spíše obranné pozice. Nakonec se podařilo nepříteli udolat, tedy pobít. Proveden zbor koní, kteří nesli náklad. Také to chvilku vypadalo, že jsme během střetu přišli o Al-Rahema, ale nakonec procitl a byl silně zbrocený potem. Myslím, že na něj sáhla smrt.

Po návratu k obecní maštali zjištěno následující: Předák zlodějí se nejmenoval Hubrt, ale Hogr, tedy konkrétně Karban Hogr. Kromě dvou zajaců tedy zabaveno bylo osm koní a nějaký náklad. Na koňských zadcích skvěly se velké cejchy, ale bližší obhlídka ukázala, že cejchy koní byly přeraženy. Nabyli jsem dojmu, že cejchy nové měly zabránit identifikaci cejchů původních. Koně nesli v pytlích tovar, evidentně kradený. Všechny předměty řadil bych do kategorie předmětů uměleckých, a jak se ukázalo, všechny do jednoho se souvztahem na Assuaenec. Jsou nesporně staré. Jedná se o deset knih ve staré assuaenštině či úplně nečitelné jiznanštině, což potvrdil Al-Rahem, z rozluštěných titulů uvádím kupříkladu "Legendy dávného jihu", "Dědicové Har Skureha" a "Učený

popis pečeti" od nějakého Thogreba Mrzutého. Al-Rahem řekl, že ty assuaenské knihy jsou naprosto úžasné. Naprosto. A podotkl, že pojednávají bezesporu o historii Assuaenu a jsou psány dnes již mrtvým jazykem. Takže pro nás jsou v zásadě bezcenné, tedy kromě těžko stanovitelné hodnoty peněžní.

Co se týče obrazů, jedná se o olejová plátna i grafiky ve starých rámech. Namátkou uvedu aspoň sto let staré plátno, zobrazující námořní flotilu v zapadajícím slunci, dále pak vyobrazení disproportionálního kněze, plujícího na oblacích nad bratru stohlavým davem vzvratelů. K tomuto výjevu Al-Rahem uvedl, že jde bezesporu o Al-Achmala, jižanského boha. Toho boha, co z něj vzešel Amon-Súr. Bezesporu zajímavý je výjev z ulice, ulice města na dalekém jihu, se zahalenými postavami a tmavým měsícem. Jediné světlo, vycházející z oken domů. A otevřené dveře, z nichž zahalené postavy vynášejí děti. Úchvatné dílo! Za zmínku ještě stojí obraz s popraskanou olejomalbou vyplouvající flotily. Pohled na flotilu je od moře směrem k pevnině, kde stojí město, a to město hoří. Inu, zloději koní se zřejmě specializovali i na umění. Al-Rahem nabídl, že všechno koupí za pět tisícovek. Osobně mám za to, že hodnota děl je vyšší, pokud tedy seženeme kupce, což na druhou stranu považuji za riskantní.

V hostinci U hrocha byli zajatci podstoupeni výslechu, zejména hezoun jménem Hernis, a následně popraveni. Ujal se toho Jakoubek. Jakoubek je totiž družinový kat. A u koní ještě zajištěn byl dopis, průvodní list. Byl v takové truhle, jejíž obsah Otakáro Vesta vyhodnotil jako něco alchymistického.

Tyto dvě zásilky měl by sobě vyzvednouti Ledvan Barzoi během tohoto týdne. Laskavě mu předejte balíky i s mojí omlouvou, že jsem nemohl vyčkat jeho příjezdu. Pozdravujte ho, prosím.

L.B.

Hezoun Hernis, ještě než byl popraven, uvedl následující skutečnosti. Pobočník Karbana Hogra, ten hobit, co také padl v maštali, se jmenoval Alrog. Tito muži byli zloději, žijící v Nurnu. Nechali se najímat na práce, sbírali tipy na vhodné kšefty. Karban Hogr, jako už několikrát, dostal echo na velký kšeft, ale ten jim nevyšel. Měli přepadnout zásilku, jedoucí ze severu do Nurnu. Zásilku měli přepravovat dva jezdcí na koních po nové cestě. Hogrova tlupa si tedy na avizovanou skupinu počkala, přepadla ji a muže zamordovala. Poté, co zrevidovali obsah zásilky a zjistili, že se jedná o umělecká díla, došlo jim, že přepadli a zavraždili

nepravé muže. Vzali koně, kteří byli ocejchováni, včetně nákladu, mrtvolu odtáhli do lesa a prchali pryč. Prostě prchali. Hezoun Hernis řekl, že zabočili do posrané vesnice, čímž měl na mysli Liscannor. A ještě uvedl, že tip, tedy echo, Karbanu Hogrovi vydal snad nějaký nobl tpraslik z lepší čtvrti jménem Lugien Tormuk, ale potom zase uvedl, že echo dal nějaký muž jménem Karfiol, nějaký štamgast od nurnské knajpy jménem Svinutá plachta. Výslech byl poměrně chaotický a prováděl jej Jakoubek. Osobně bych se klonil spíš k tomu, že echo vydal ten Karfiol a Lugien Tormuk sice v Nurnu žije, ale se Svinutou plachtou nic společného nemá. Každopádně je jasné, že v knajpě U svinuté plachty se domlouvají kšefty a zločinné pletichy a ten Karfiol do toho všeho tak nějak přirozeně zapadá. Jakoubek ještě z zajatce vytloukl, že hospodský od Plachty se jmenuje Mordic Karabal, ale potom se ukázalo, že Mordic Karabal je sice hostinský, ale z úplně jiné hospody. Mordic Karabal pracuje v krémě jménem Ve skále, což je taková haluzna stojící na samotě mezi Nurnem a Liscannorem, a jeho jméno vyslychaný zmínil pouze proto, že se Hogrova zdrčená kumpanie ve zmíněném hostinci krátce zastavila, když prchala k zmíněné posrané vesnici. To bylo vše, co se dalo zjistit. Než došlo k popravě a odklizení těl zajatců, Zoltar Zemikosa navrhl, aby byli zločinci vydraženi jako otroci. Což bylo přítomnými zamítnuto a Jakub Kat dostal úkol. S likvidací těl mu pomohl starosta.

Když se ti dva vrátili, starosta Bolbuch vyhlásil nové volby do starostenského úřadu. Kandidovali jenom tři lidé, a to stávající starosta, Otakáro Vesta a já. V podstatě se ukázalo, že protikandidáti kandidují jenom proto, aby mohli mluvit, a pronesli krátké řeči, v nichž vyzdvihli Bolbuchovy přednosti a několik drobnějších nedostatků. Obecně vzato hovořilo se o Liscannoru, který ačkoli je celkem správně kosmopolitní, potřebuje ráznou ruku. Kosmopolitnost totiž přitahuje živly, kteří mají tendenci bujet, a starosta by měl takovému bujení aktivně bránit tvrdou rukou. Tedy využívat maximálně práv, která jsou mu svěřena do užívání, tedy například vystěhování v rámci zachování klidu a pořádku. Otakáro měl jistě na paměti obecnou představu živlu, ta moje představa byla o něco rasově konkrétnější. Bolbuch řekl, že pokud bude ve funkci potvrzen, naváže tam, kde přestal. A řekl, že považuje za drzost, když kandiduje někdo, kdo říká, že Liscannor je špinavá díra. Je jasné, že mínil své dva protikandidáty. Podle Bolbucha Liscannor zkvěta a to se mu líbí. Dle mého názoru je Dědek tak trochu optimista a ještě si nevšiml, že vloni začal a dosud stále trvá rok Chrousta. A potom následovala volba a starosta

Bolbuch byl zdrcující většinou na další tři roky v úřadu potvrzen. Jen Jakoubek řekl, že volil Otakára, protože tahle vesnice je opravdu díra.

A když byl zvolen starosta, někdo navrhl, že by se taky mohl zvolit vůdce, když už tady jednou máme kořist a popravená torza. Zoltar Zemikosa pravil, že nebude kandidovat, protože nemá dobré období. Je prý v křížku se sférami a mohlo by se stát, že by jej sféry nepředvídatelně ovlivňovaly. A na družině mu až moc záleží, aby ji skrze sebe vystavoval vlivu sfér. Tato upřímná výpověď utvrdila mne v přesvědčení, že Zemikosa je skutečně nakažen červem. Temnou larvou, která jej nepředvídatelně ovlivňuje. Potom pan Chroust řekl, že má bastarda, čímž myslel meč a tedy že je silným válečníkem. Zoltar odvětil, že má bastarda taky, ale měl na mysli nemanželské dítě s Pamilou Peškovou. Což zase zdvihlo vlnu dohadů. Milo Pelíšek pravil, ať toho všichni nechají, že jsme přeci všichni lidé, a potom dodal, že lidé jsou vlastně přerostlí hobiti. Na to Otakáro Vesta opáčil, že v Liscannoru vznikla hobití čtvrt, které se říká Malé Bořimsko, a Zoltar Zemikosa smířlivě pokynul pravicí, že prý co se stalo, stalo se, a o dítě je prý postaráno. Čímž měl na mysli Peška. Liscannor v roce Chrousta připomíná shluk podivných protobyťostí, kde každá něco říká různorodou protořečí a druhá jí proto vůbec nerozumí. Ale potom se rozdaly papírky a vůdcem Nurnských se velmi, a to opravdu velmi překvapivě, stal Jorchen Kierke, tedy já. Stal jsem se vůdcem v roce Chrousta, což tedy vůbec nechápu. A co mi už nedochází vůbec je fakt, že mě museli volit chroustalové. Ale na druhou stranu, pokud mě chtěli mít určitým způsobem pod kontrolou a pořád na očích, nemohli učinit lépe. Když se na to dívám z odstupů, nejlépe asi dopadl Milo Pelíšek, kterému jsem poté, co mne v noci v maštali postřelil, slíbil krutou odplatu. Jakožto vůdce se ale svému podřízenému, obzvláště ex post, mstít nemohu, a tak jsem mu řekl, že už tu politováníhodnou událost nebudeme řešit. Jsem přesvědčený, že mne ten všemi mastmi mazaný hobit volil a že přemluvil i některé ze svých hobitích kumpánů, čímž se situoval do pozice toho, kdo vlastně zvítězil. A hraničník dostal hračku - může si hrát a nebude mít čas na zlobení. No, uvidíme. Jako svého zástupce, po vážném zamyšlení, vybral jsem si Otakára Vestu. Hobita. To byl zase můj protiúder, nejtvrďší, který jsem byl s to v dané situaci učinit.

Jenomže teď šlo o to nějak si shrnout informace a začít se pít, co dál. Byli tu dva popravení a pár uměleckých předmětů. Dohodli jsme se, že s alchymistickou truhličkou vyrazí Otakáro Vesta, doprovázený kolegou Zemikosou, hned po

ránu do alchymistického cechu poptat se, o co se jedná, a zjistit, zda na toho Hogra náhodou nurnské úřady nevypsaly odměnu. My ostatní vyrazíme do Nurnu též, a to prodat ocejchované koně a cestou se stavít v hostinci Ve skále. Setkáme se v Nurnu u radnice.

21. jarn 1078

V hostinci Ve skále zjištěno pouze tolik, že ta Hogrova tlupa tu skutečně projížděla a chovala se poměrně nevychovaně. Najedli se, pohádali se mezi sebou a prý šlo o sběratele starožitností. Hlavně se hádal nějaký hobit s člověkem, takže Hogr a jeho zástupce Alrog. Nic konkrétnějšího ani podezřelého nezaznamenáno. Koně prodání u handlířů v Nurnu, jen jednoho si nechal, tuším, pan Chroust a druhý vleče napytlovaná vedléta.

Na náměstí u radnice v devět hodin čekal už Vesta se Zemikosou. Potvrdili, že na toho Hogra je vypsána odměna dvě stě zlatých za zlodějinu. Což potvrzuje, že Hogrova banda působilá na území královského města a okolí a že šlo o malé ryby. Co se týče cechu, tedy Velkého laboratoria, truhlice je předmětem zkoumání a výsledky budou odpoledne. Udělali jsme si tedy volně dopoledne.

Otakáro Vesta svěřil se mi s jednou věcí, která se týká Laboratoria. Udržuje s tamními odborníky jisté styky a dělá pro ně snad nějaké drobné práce. A do rukou dostalo se mu něco písemností, ve kterých popisují se účinky jedů, které se shodují s prazvláštními účinky těch, jež jsme okusili na vlastní kůži v lese nahoře nad Liscannorem, když jsme dobíjeli Hogrovu bandu. Ty jedy, na něž Al-Rahem málem zašel. Bylo to slabé pojítko, ale bylo třeba jej podstoupit důkladnějšímu zkoumání. Na hospodském stole Otakáro ukázal mi nějaká lejstra, jejichž obsahu jsem mnoho nerozuměl, ale na úvodní straně bylo podivně rozmazané místo. Jako by rukou psané písmo někdo polil nějakým slabým louhem a snažil se jej vydrásat. Zkoumali jsme s Otakárem ono místo a rozhodli se následující:

Očekávám váš návrh pro jmenování děkanem včetně finančních možností vaše(ho) cechu vědění alchymistického. Odpověď mi račte doručiti na adresu: Kart.. Malakej, samota u obce D(om)agos, severně od Nurnu západní Gwendarron

A nad tímto textem, možná trochu přitaženou za vlasy, rozvíli jsme teorii. Kladli jsme si otázky a obratem hledali na ně šlené odpovědi.

Říká se tomu bouře lebení.

Co když na samotě poblíž nějaké obce na sever od Nurnu, v nějaké ušmudlané díře, skutečně žije jakýsi pan Malakej, špína chlap, co se zabývá alchymíí a na něco přijde? Na něco, o čemž je přesvědčený, že je to natolik převratné, že své poznatky popíše do rukopisu, který odesle Velkému laboratoriu k přezkoumání. Co když ve svém zkoumání je natolik daleko, že nejde již jen o hypotézu a teorii, ale má v rukou hmatatelné výsledky? K osobě záhadného pana Malakeje si musíme říci, že zřejmě nikdy pořádně nestudoval, rozhodně není schopou souvislého a bezchybného písemného projevu, který svým dílem přispěl k tomu, že byl vždy Laboratoriem ignorován. Ale teď má v ruce výsledky a míní je zúročit. Je si natolik jistý, že odesílá svou práci a nežádá, ani neprosí, ale očekává. Očekává, že bude jmenován děkanem a získá adekvátní finanční ocenění. Je si jmenováním naprosto jistý a uvádí svou adresu. Co když ale vedení Laboratoria zmíněného pana Malakeje považuje za problematickou osobu a pavědce, který sice něco objevil, ale je pod úroveň učených pánů se panem Malakejem zabývat? Co učiní vedení Laboratoria? Rukopis uloží k dalšímu zkoumání a nechá pana Malakeje bez odpovědi. Co na to netrpělivý a očekávající pan Malakej? Píše další dopisy? Uráží? Vyhrožuje? Uráží se? Rozhodne se razit si svou vlastní cestu a Laboratoriu, instituci, jež jej nedoceníla, rozhodne se škodit? Pohybje se na hranici zákona a podniká výlety za ni? Živí si své hoře? Zřejmě nemá moc financí, jeho situace bude bídná, žije-li na samotě beze jména a pomyšlení na lukrativní zaměstnání rozplynulo-li se kdesi v nenávratnu. Chce škodit? Chce něco? Najímá si tlupu laciných zlodějíčků, kteří však mají výsledky, Hogrovu nurnskou tlupu, aby rozhodli sít. Čím jim platí? Svými výrobky, jedovými šípy? To může být pro Hogrovy muže ceněným náhradním platidlem. Hogrovi muži rozhazují sít a skrze hostinec U svinuté plachty, respektive všímavého tipaře Karfiola konečně dostávají echo. Pan Karfiol musí vědět, co Hogrovy muže zajímá, a peníze ani lechce prodané zboží to nebude. Jedná se o něco zcela konkrétního, co souvisí s Laboratoriem. Dva muži to povezuou ze severu. Dva muži s koňmi po nové kupecké cestě. A tam Hogrova tlupa udeří, avšak jejich obětí se omylem a shodou náhod stane skupina jiná. Skupina, která převáží kradené umělecké předměty. Dojde jim to okamžitě poté, co překontrolují kořist. A potom už prchají. Umělecké předměty se zřejmě dají prodat a mají svou nespornou cenu, ale jsou očividně kradené. Na to mají zloději z Nurnu čich. Hovoří pro to nákladní koně, kteří mají přeražené cejchy. Přeražené cejchy tak, aby původní cejchy byly

nečitelné a nedalo se určit, odkud koně pocházejí. A je jim jasné, že pokud se chtějí kořisti zbavit, tedy prodat ji, musí se tak stát v Nurnu, ale bez těch proklatých koní. Rozhodnou se tedy někde ukrást koně čisté a tyto oceňchované rozprášit. A tak se dostanou postranní cestou do malé vesnice, kam je navede nic netušící krčmář z hostince Ve skále, tedy až do Liscannoru. Podvkrát kradené obrazy a knihy tedy se záhadným panem Malakejem nesouvisí. Je to zásilka, určená pro Ledvana Barzoje, jižana, který možná sbírá starožitnosti vážící se k jeho domovině. Starožitnosti, jejichž způsob nabytí není čistý. Snad měl zásilku od tajemného pana L.B. zachytit a uschovat pan Lugien Tormuk, nóbli trpaslík z lepší čtvrti. Snad překupník, obchodník s uměním. Možná pan L.B. je odesílatel i příjemce zároveň, tedy Ledvan Barzoj. Možná zboží mění držitele, uskladnítele, přebíratele, aby zmátlo případné stopy - aby jeho cesta byla nepřehledná a zastřená. To není vůbec důležité, protože příběh se starožitnostmi je vedlejší a nepřilíš zajímavý. S panem Malakejem a jeho hořem to nemá nic společného. Pan Malakej očekával a dostalo se mu plivance do tváře. A pan Malakej je rozčilený a nebezpečný člověk!

Na základě těchto ryze věšteckých úvah dohodli jsme se s Otakárem na dalších krocích, jež bude třeba provést. Tedy nejdříve zbavit se všech oceňchovanými koni, kteří ještě nebyli prodáni. Jsou dva. Dále uklidit někým do bezpečí umělecké předměty pochybného původu a poptat se, zda by o ně nebyl zájem. K tomuto naskýtá se možnost buď zmínit se v hospodě U svinuté plachty nebo vyhledat přímo toho nóbli trpaslíka - Ledvana Barzoje. Samozřejmě ostražitě - pořád je tu vážný předpoklad, že zboží není čisté, a navíc doprovod zboží byl povražděn. Druhou věcí, kterou je třeba učinit, je zmocnit se, tedy nejlépe unést a potom vyslechnout echaře Karfiola. Nebude to snadné - hostinec U svinuté plachty bude lúno zločinnosti. Je tu stále nosný předpoklad, že Karfiol ví, o jaké zboží se Hogr, najatý panem Malakejem, zajímal a jakýž velký kšeft mu dohodil. Třetí věcí bude znovu navštívit Laboratorium, vyzvednout výsledky zkoumání alchymistické bedny a vyptat se dopodrobna a obsáhle na osobu pana Malakeje a historii jeho vztahu k Cechu. Povídání to zřejmě nebude hezké a mělo by vynést na světlo, s kýmže to potenciálně Nurnští budou mít čest. Z těchto tří důležitých aktivit vzejdou další kroky.

Rozhodl jsem, že zbudujeme hlavní stan v nějakém příhodném hostinci v Nurnu a pronajmeme si pokoje. Výběr padl na hostinec U květu, malou a nenápadnou krčmu s volnými

pokoji. Pronajaty dvě cimry. Cestou k hostinci se Otakáro Vesta svěřil, že jej Griffin Linfalas přijal za pomocného učitele, ovšem bez nároku na honorář. V liscannorské obecné prý bude vyučovat historii Malého Bořimka a jeho nicotný vliv na dějiny světa. Na cimře jsem přednesl plán, na němž jsme se již dříve ujednali s Otakárem, mým zástupcem.

Dwany Růžička s Bolbuchem upozornili na nepřesnost, která zásadně pozměnila plány. Nepřesnost se týkala toho, že ten Karfiol je jen vyhazovač, ale ne dohazovač kšeftů. Dohazovačem je prý ten nóbli trpaslík z lepší čtvrti, pan Lugien Tormuk. Čímž padlo i to, že Svinutá plachta je doupě kšeftářů, protože ten vyhazovač Karfiol nejenže kšeft nedohodil, ale naopak se stal kšeftu obětí. To on prý doprovázal karavanu, která byla přepadena. A on dostal pořádně přes hubu. Čímž se pravděpodobně rozplynul i fakt, že by byl někdo během přepadu zabit. V tomto naprostém zmatku musel jít tedy pan Karfiol, ať už je to kdokoli, stranou a zvoleny byly jiné cíle. Tedy cíle alternativní.

Po dohodě přidělil jsem tedy úkoly. Jakub Pozlátko s Milem Pelíškem odjedou i s oceňchovanými koňmi zpátky do Liscannoru a tam je uklidí. Stejně tak ve sklepení skally uklidí assuaenskou kořist, tedy umělecká díla a knihy. Průzkumník Al-Rahem se poptá po tom Lugienu Tormukovi a Zoltar Zemikosa s Otakárem Vestou navštíví Velké labororium, kde se poptají na toho záhadného Malakeje. A my, bezprizorní, objednali jsme si oběd.

Kolem druhé po poledni se vrátili alchymisté a podali zprávu. Mluvili v Cechu s nějakým panem Barzobem a ten se nechal slyšet, že Malakejův spisek byl označen za spisek pavědce. A jako takový byl shledán nezajímavým, zmatečným a šíleným. Pochopil jsem tolik, že se jím žádný odborník vlastně vůbec nezabýval, představení předali dokumentaci nějakému nevzdělanému archíváři, který spisky založil a předtím iniciativně z neznámých důvodů vyretušoval jméno autora. Tedy tu pasáž, co jsme rozluštili. Otakáro Vesta si postěžoval, že Zoltar Zemikosa dělal během návštěvy ostudu a každému cpal svoji chlupatou pracku. Nicméně chlapi od archíváře zjistili, že u spisu o jedech byl přiložen volný papír, na němž stálo, že pan Malakej se zastaví pro osobní odpověď v době jara, ale že má bohužel hodně práce. Žádné výhrůžky ani vydírání, jež jsme prve předpokládali, se nikdy nekonaly. Tedy zatím. Z výše uvedené poznámky totiž vyplývá, že pan Malakej zaslal Laboratoriu spis teprve nedávno, tudíž zřejmě na

odpověď dosud čeká, respektive si pro ni přijede. Z toho plyne, že zatím není zhrzený a tudíž klesá jeho společenská nebezpečnost. V Laboratoriu však pan Barzob Malakejovu práci zabavil s tím, že si ji do dvou dnů přečte a podá dobrozdání. Poznámka na okraj: ty jedy, respektive ty ingredience, co jsme zabavili Hogrovým mužům, se hodí. Otakáro z nich připraví během noci šikovné jedy. Jedové šípy takového zvláštního účinku se budou ještě hodit.

A zatímco se Otakáro odebral na druhou z cimer vyrábět jedy ze zabavených polotovarů, Zoltar Zemikosa vyslal jsem do Nurnské knihovny zjistit přesně jméno vesnice, začínající na D a končící na AGOS, která by se měla nalézati na sever od Nurnu. A zatím se z Liscannoru vrátili Milo s Jakubkem a přivedli s sebou Kormanu Zlotého. Takže aspoň budeme mít kouzelníka, i když Zlotě je spíš hospodský povaleč, než kouzelník.

Zoltar se vrátil až k večeru a řekl, že zapůsobil svým šarmem a zítra kolem oběda prý bude jasno. Kolem půl sedmé se vrátil Al-Rahem s tím, že žádného Lugiena Tormuka nenašel. Tak jsem ho poslal pátrat dál. A Zoltar se nabídl, že když tedy vyhazovač Karfiol od Svinuté plachty je mimo podezření, že za ním zaskočí a poptá se. Nabyl jsem dojmu, že Zoltar hlavně mří do bordelu. Potom jsme šli spát.

22. jarn 1078

Otakáro předal hotové jedy. Zoltar Zemikosa byl usměvavý a spokojený. Pan Karfiol se prý jmenuje křestním jménem Dlubal a má kamaráda jménem Ledvan Barzoj. Ano, Ledvan Barzoj, ten, kterému byly umělecké předměty určeny. Dlubala a Barzoje přepadli před dvěma dny Šedovští, tedy Hogrova tlupa, okradli je a ztloukli. Zemikosa potvrdil, že Karfiol byl skutečně pomlácený. Ten Barzoj prý bydlí v ulici Na šancích. A ten záhadný Lugien Tormuk, co ho marně hledá Al-Rahem, je prý příručí obchodníka se starožitnostmi, jistého Tarvoka Grabena. Ten pan Graben bydlí v domě U sedmi kopí a je to nějaký špína chlap, protože prý dává informace a tipy o svých zákaznících šedovské lúze. Starožitnosti Barzoj s Dlubalem vezli z Ravy do Nurnu a lístek, co jsme našli, byl lístek vyzvedávací. Takže se to celé začalo zamotávat a šmodrchat, a to, co jsme ještě včera považovali za důležité, už dnes důležité není, a naopak. Jinak ta Rava, to je přístav na severu Gwendarronu. Rava a Turmeg, město na nepřilíš rušné obchodní cestě, jsou malá města, která se odnepaměti navzájem haštějí. Jsou tedy ve sváru, obzvláště od té ostudy. Roku 1060 prý při

výročí založení měst tamní radní uspořádali simulovanou bitvu mezi městy. Ti z Turmegu si ale najali nějaké žoldáky, a ti z Ravy jakbysmet. A došlo ke krveprolití a od té doby už simulované bitvy neprovolují a jsou ve sváru. Kvůli té strašné ostudě.

Zoltar Zemikosa se tedy odebral do Nurnské knihovny, aby se dozvěděl jméno té Malakejovy vesnice, co poblíž ní na samotě snad ten záhadný alchymista bydlí, a já, Al-Rahem a Otakáro Vesta odebrali se do ulice Na šancích posvítit si na toho pana Barzoje. Byla to taková obyčejná čtvrt' a Ledvan Barzoi známý rezident. V průchodu domu, respektive na dvorku, kde měl bydlet, otevřel dveře kulhavý hubený chlapík, člověk, a byl to on. Ledvan Barzoi, věkem přes šedesát a evidentně chudý. Ukázalo se, že obývá jednopokojový byt se svým kumpánem, taky chlápkem v letech. Ten chlap druhý se jmenuje Dubal. Takže ne Dhubal, ale Dubal. A Dubal není Karfiol, jak tvrdil Zemikosa, ale Karfiol a Dubal jsou dva úplně jiní lidé. Není mi ale jasné, že Hogr přepadl a zbil dvoučlenný průvod uměleckých děl z Ravy, a přitom zmlácení byli lidé tři. A všichni se hlásí ke zmíněné karavaně. Tedy Karfiol, Dubal a Barzoi. Myslím si, že buď Zemikosa něco nesprávně pochopil, nebo ten vyhazovač Karfiol kecá. Barzoi i Dubalovi hrály tváře podlitinami a my jim sdělili, že byli přepadeni jistým Hogrem a Alrogem a jejich kumpány, a naznačili, že o obrazech i knihách víme a jsme schopni o nich jednat. Konkrétní otázka zněla, co by udělali, kdyby se zásilka našla. Oba pochopili a potvrdili, že Hogr i ten Alrog jsou známé šedovské figurky a ten Alrog že je navíc studovaný. V oboru alchymistickém, studoval v Nurnu v Laboratoriu. Řekli, že v uměleckých předmětech je cosi skryto, zejména tedy v těch knihách. Rozhovor připomínal tanec kolem horké kaše, ale nakonec ten Barzoi pravil, že tedy bude mluvit na rovinu. A z vyprávění na rovinu víme následující. Barzoi s Dubalem jsou na tom mizerně. Morálně i finančně. Do podniku vložili všechny úspory i peníze osoby, jež jim platí. Řekli si, že udělají poslední velkou výpravu, výpravu, která je zajistí na stáří. Jsou to totiž dobrodruzi, lovci pokladů, tou prací se živí posledních pětadvacet let. Jejich skupina se ale už rozpadla - někdo zemřel, odešel jinam, zestárl. Zbyli sami dva. Dva parádi, dva přátelé v dobrém i zlém, v bohatství i v nouzi. Teď tedy spíší v nouzi. Říkali si Tamachelská družina. Abych řekl pravdu, to jméno jsem nikdy neslyšel. Ale zpátky k tématu. Oslovil je jeden chlapík, přes doporučení, že má zajímavou věc, tedy konkrétně šperk. A ten šperk že náleží prastarému assuaenskému králi, který zemřel před stovkami let. Tedy dávno. Král byl tedy někde

pohřben a ten šperk pochází z jeho pohřební výbavy, která musela být ohromná. A ten chlapík tedy přišel s nabídkou vyzdvihnout zbytek pohřební výbavy, která leží v místě králova pohřbu někde na nějakém ostrově ve skále. A ten šperk, to je amulet a cosi prý symbolizuje. Postavení snad. A ten šperk prý také označuje místo králova spočinutí. Což tedy úplně nechápu. A ten šperk tedy prý má v rukou chlapík, co si tyto dva nakonec i najal na práci. Práce má tkvět v tom, že vypátrají všechno možné o tom dávném assuaenském králi a místo jeho pohřebiště. Mají dát dohromady lidi, co s nimi doprovodí tajemného chlapíka a vyzvednou nesmírně bohatství. Za to dostanou třetinu z nálezu. Ten tajemný chlapík prý bydlí někde v Nurnu, ale jeho totožnost neprozradí. Podotýkám, že celé vyprávění bylo dosti zmatené, zmatené tím, jak Dubal i Barzoi chtěli co nejméně říci, a přitom sdělit vše takzvaně na rovinu.

Dopohodli jsme se, že se s Barzoiem a Dubalem pozítří sejdem o polednách v hostinci U květin, tedy ne U květu, kde bydlíme, aby nedošlo k mýlce, a tam se dohodneme co a jak. Abychom si všichni mohli nechat věci projít pořádně hlavou.

A v hostinci U květu zatím čekal Zoltar Zemikosa s tím, že v knihovně se nepodařilo vyzjistit příhodná jména vesnic, a že knihovníci budou dál hledat v archiváliích a za tučnou úplatu že se za tři dny uvidí. No tedy, abych řekl pravdu, stavem slovně Nurnské knihovny byl jsem doslova šokován. A nebo ten Zoltar to celé uchopil za špatný konec.

A navečer přihodilo se něco divného. Hádali jsme se na cimře, co dál, když tu někdo zaklepal. Byl to Dubal. Byl jsem šokován podruhé a nemohl jsem pochopit, jak nás mohl tak rychle najít. Během návštěvy nepadlo žádné jméno ani místo pobytu, nic. A ten Dubal řekl, že chce mluvit jenom se mnou, a to o samotě. Na vedlejší cimře řekl divnou věc. Totiž, že Al-Rahem mu sdělil, kde bydlíme a kdo Nurnské vede. Divné. Ale je pravda, že jsem Al-Rahema od té schůzky neviděl, protože šel údajně zase pátrat po tom Tormukovi, snad do okolí domu U sedmi kopí. Ale zpátky k Dubalovi. Choval se vysloveně podivně a připadalo mi, jako by se přede mnou ponižoval. Kroutil se jako venkovský spratek, kterého načapají na hruškách. A řekl mi, že se přimlouvá, abychom se dohodli, a že Barzoi neví, že nás Dubal navštívil, a že by s návštěvou a přemlouváním zásadně nesouhlasil. Zejména se sebeponižováním. A Dubal poníženo navrhl, ať mu ty umělecké předměty na měsíc

zapůjčíme k prostudování, a že je potom vrátí. Řekl jsem mu, že se zbláznil a on nabídl, že mi za to dá jakýsi spisek, co se mu už osmnáct let válí doma v truhle, který prý ukazuje na jakýsi Umharův poklad. Když jsem mu znovu řekl, že se zbláznil, odvětil, že navrch přihodí ještě 285 zlatých. Celých 285 zlatých! Bohové! Dubal se pořád kroutil jako had a pochopil jsem tolik, že nějaký obchodník prý hraje na jistotu a je přesvědčen, že pohřební výbava assuaenského krále bude doslova zlatý důl, ale Dubal neví, jestli ten, co platí, přihodí nějaké další peníze. Pochopil jsem tedy, že obchodník a ten, co platí, jsou dvě různé osoby, a pro toho, co platí, nejsou Nurnští vítáni. Tedy další zasvěcení do věci. A Dubal ani neví, zda Barzoi nebude vzteky šilet. Asi bude. A nakonec Dubal obrátil a navrhl, že by nám mohl slíbit polovinu z třetiny jejich podílu, což když jsem si z odhadované výše té zlaté rány podělil ještě deseti, vyšlo mi, že by se mi chlapi z kumpanie asi vysmáli. A na to Dubal řekl, že přihodí ještě ten Umharův spisek a že mi to tady místopřísežně odpisahuje. Řekl jsem mu, že čas vypršel a sejdem se nazítří U květin, jak bylo původně dohodnuto. Musím se přiznat, že jsem ze záhadného chování pana Dubala jaksi konsternovaný. Protože vůbec nechápu, o co mu jde. Buď se neumí chlapsky vyjádřit, nebo je to pomatenec. Nejspíš obojí.

23. jarn 1078

Byl volný den, kdy družinici různě pobíhali po městě bez nějakých konkrétních výsledků. A potom navečer se vrátil Vesta z Cechu. Tentokrát tam byl sám a zřejmě se dobře bavil. Táhl z něj chlast. A převyprávěl svůj příběh. Setkal se s nějakým Malhorinim, vědeckou kapacitou. A díky tomu Malhorinovi se prý dostal dál. Řekl, že zjistil jedno zajímavé jméno. Jméno jisté osoby, hobita, který v Laboratoriu studoval, který vynášel ven tajné informace a byl velmi arogantní a bohorovný. Také se na půdě Laboratoria kradlo, a podezření padlo i na toho hobita. A potom Vesta řekl, že hobit se jmenuje Alrog a že zná adresu jeho bydliště. Bolbuch z té informace málem upadl na zem a musím říci, že jsem nabyl dojmu, že se Vesta pomátá. Vysvětlili jsme mu, že Alrog je mrtvý a jeho ostatky se konkrétně válejí někde u Liscannoru. Vesta se zatvářil jako opařený. Ale což, důležité je, že víme, že ten Alrog byl přímo napojený na Cech a můžeme tušit, odkud pocházejí ty jedy, co nám Hogrova banda střílela v ústrety. A víme, kde žil a že jeho byt bude opuštěný. Ve svahu 17. Mám pocit, že se to celé nějak kotí. Psychopatický pan Malakej dostává v jistém smyslu obrysy normálního člověka, a nad Cechem se kaboní mraky. Co když ten Alrog, potažmo Hogr s tlupou, pracovali pro Cech a naopak pan Malakej je ten, co měl být okraden? Ale na druhou stranu - Otakáro mi

ukázal další spisky, co si z Cechu přitáhl. Nerozuměl jsem těm vědeckým pojmům mnoho, ale dýchal z toho na mě hnus. Ten Malakej normální není. Na jedné straně byl i přeškrtný text, který se mi podařilo rozluštit. Bylo to na straně kapitoly, která pojednávala o zombiích a vypouštění duší.

Tímto obřadem je možno vyhnat lidskou duši a nahradit ji inteligencí astrálních sfér. Zápas to bývá kupodivu únavný, jakoby si člověk chtěl nechat svou hloupou duši. Vždyť ani neví, co to znamená být naplněn vyšší inteligencí, inteligencí astrální, čirou a všeprostopující a tvrdostně trvá na svém mrzkém životě pouhému člověka. Jak omezené, jak jalové. Lidé jsou nepoučitelni. Astralis, země démonů, dojde naplnění skrze mě, můj plán!

Ne. Ten Malakej normální není! To jsem si jistý. Má plán. Skrze sebe sama vypustí svou hloupou duši a nahradit jí všeprostopující inteligencí vyšších sfér, aby tedy skrze něj, kdysi jalového, země démonů došla naplnění. To je ryzí hnus. Ale co s tím, u všech bohů, máme my společného? Při pročítání té bláznivé materie napadla mne jedna myšlenka. Nemohu se zbavit dojmu, že ten Malakej chce zabít děkana Laboratoria, či už tak učinil. Mám pocit, že jen tak mezi řádky nečím takovým vyhrožuje nebo se činem chvástá. A touží děkana nahradit. Zítřka pošle Otakára ještě jednou do Cechu. Aby se poptal na děkana. Třeba je to nesmysl. Mám pocit, že se chytám každého stěbla. Ale zase - může nás to posunout o krůček dál. Zatím mám pocit, že přeshlapujeme na místě.

24. jarn 1078

Zjištění: hospodě U květin, kde se máme dnes setkat, se mezi lidmi říká Květnice. To jenom na okraj, aby zmatek mezi květinovými hospodami byl větší. Al-Rahem se stále nevrátil. Netuším, kde se ten Assuaenec fláká. Zoltar Zemikosa dopoledne zaběhl do knihovny a Milo Pelíšek si vyžádal svolení k opuštění ležení, aby zašel do Cechu ohledně nějaké soukromé záležitosti. Povolení jsem mu vydal, protože je někdy lepší, když se nám mirelleský hobit zbytečně nemotá pod nohama. Jinak ohledně toho Cechu - Milo Pelíšek tak mylně nazývá Ústav přírodopytu při Královské oboře, tedy Lesní školu, jak ji označujeme my, zasvěcení. Horáčkovu školu. Jenomže Milo Pelíšek je poměrně jednoduchý tvor a má ohledně svého probíhajícího vzdělávání nějaké problémy. Jsem toho názoru, že propadá. Hobit se vrátil až v jedenáct hodin, a tvářil se zkruseně.

Na poledne se všichni přesunuli ke Květince, respektive do Květnice, a objednali si jediné dostupné jídlo - bělicí a pivo. A potom se dostavili Ledvan Barzoi a ten Dlubal. Pozor. Dlubal si už zase neřká Dubal, a přijmením je Mafer. Takový medvědovitý typ to je. Takže Zemíkosa měl tenkrát pravdu a Dlubal je tím pádem podezřelý. Medvědovitý a podezřelý. A k mému velkému překvapení oba dva přišli v doprovodu dvou neznámých trpaslíků.

Trpaslíci se představili. Ten, co platí, se jmenuje Hužmar Bris a je to nějaký majitel keramické hutě v Mekvele. Mekvele je nějaká vesnice na sever od Nurnu blízko moře. V Mekvele je taky kamenolom a pracovní tábor. Z té podstaty je tam silná vojenská posádka GKA. A druhý trpaslík se představil jako Bogreg Truda a pan Bris o něm sdělil, že je velitelem posádky. Netuším, zda měl na mysli posádku vojenskou či jakou vlastně, ale uniformu ten muž nenosí. Takže teď už jedinou osobou, kterou neznáme, je ten, co si práci objednal. Tedy ten obchodník, pokud vůbec existuje. O obchodníkovi mluvil Dlubal, ale vzhledem k tomu, že je nesporně medvědovitý také duchem, vůbec žádný obchodník nemusí existovat. Představili jsme se tedy také a začali jednat.

Obchodní jednání vedlo se v tom duchu, že hned zpočátku byli pánové Dlubal a Barzoi vyšachováni ze hry, což se jim zřejmě vůbec nelíbilo, ale ani se neohradili a po celý zbytek obchodní schůzky zarytě mlčeli. Pan Bris celkem zřetelně pochopil, že Nurnští vlastní knihy a obrazy pocházející z přepadení páne Barzoiho tlupou Hogra a Alroga, tyto předměty dlí na utajeném místě, a že Nurnští mají zájem na společném podniku. Hužmar Bris se svěřil, že zmíněný tajemný šperk, který je momentálně v jeho moci, je jistě i magické podstaty a že už bezesporu kladně ovlivní jeho osud. Z čehož prý plyne, že jemu i jeho společníkům bude na plánované výpravě přát štěstí. A trpaslík ještě řekl, že ten tajemný ostrov leží někde na severozápadě. Což je tedy krajně podezřelé, protože Barzoi dříve mluvil jednoznačně o jihu. Myslím si, že tady někdo cíleně lhál nebo lže. Nicméně trvání výpravy se odhaduje na dva měsíce. Ten pan Bris ještě řekl, že kromě keramických hutí vlastní důl na kámen.

A dorazil i Zemíkosa z knihovny. Byl usměvavý. Trpaslík Bolbuch, který kdysi jako trestanec lámal kámen, řekl, že to s tím Brisovo dolem je divné, protože kámen se prý nedoluje, ale láme. Což tedy možná dokládá, že Hužmar Bris je lhář nebo vůbec netuší, co je předmětem jeho vlastnictví a podnikání. Navrhl jsem, že jsme ochotni

přistoupit na spolupráci, pokud bude kořist dělena půl na půl, což pan Bris zásadně neodmítl, ale vymínil si, a od podmínky nemínil ustoupit, že podrobnosti dojednáme až v Mekvele. Prý se to tak dělá - než obchodní partneři definitivně uzavřou obchod, navštíví se navzájem ve svých bydlištích. A rozpoutala se hádka. Odmítl jsem vést Nurnské do jámy Ilové v podobě neznámé Mekvele a o to méně mínil jsem být jen vyslovit jméno Liscannor. Žádal jsem uzavřít dohody na neutrální půdě, v čemž mi dal za pravdu můj zástupce Otakáro Vesta, ale byl vlastně jediný. Bolbuch se tvářil, jako že je mu všechno jedno, a na Růžičkovi bylo vidět, jak se na Mekvele úplně třese. Nabyl jsem dojmu, že naše přední bijce svrbí pracky nicneděláním a rádi by si už pořádně praštili do nepřítele. To znamená provést šturm. Zoltar Zemíkosa byl rozpačitý a potvrdil, že takhle se to skutečně během obchodních jednání činí, že se obchodní strany navzájem navštěvují. Nevím, co kdy Zoltar vedl za obchodní jednání - na mysli mi vytanulo pouze jednání s Lúniel Čiperovou. Ale potom se do hry vložil tuřínový spolek, který bezpochyby teď už vede Jakoubek, s tím, že prostě chtějí jet do Mekvele na návštěvu a že to tam bude určitě hezké. Hádka to byla dlouhá a neměla výsledku, tak jsem schůzku ukončil s tím, že se do zítřka poradíme a sejdeme se s pány zde na tomto místě pozdě odpoledne znovu a finálně se dohodneme. Vrátili jsme se tedy v rozhádané atmosféře zpátky ke Květu. Snažil jsem se potřeby trpaslíků pochopit, ale nechápu zholu nic. Nurnští mají knihy a obrazy, oni mají šperk a informace. Jedni bez druhých nemají tedy dohromady nic. A ten pan Bris řeší nějaké Mekvele, jako by to byla nejdůležitější věc v celém tom podivném podniku. Nabyl jsem dojmu, že v Mekvele se nám něco má přihodit, něco zlého, ale nebyl jsem pochopen. Tedy kromě Otakára, který snad jediný má zdravý rozum. Dobrá - Bolbuch s Dwanym Růžičkou mají své zájmy, tedy svrbivé pracky, ale já mám, u všech bohů, za ty lidi zodpovědnost! Když tam někdo zbytečně zkápně, bude to moje vina! A ještě jedna věc: do Mekvele se jede z Nurnu po nové cestě a druhou odbočkou doleva k moři. Jediné, co bych ještě tak pochopil, je, že mají v tom Mekvele loď. Ale to by mohli říci na rovinu, ne?

Cestou ke Květu a potom i na hospodské cimře jsme se zhádali jako koně. Během hádky jsem si všiml jedné zajímavé věci. Že chlapi zastávali své názory a bili se za ně (ačkoli předmět hádky, to jest nějaké pitomé Mekvele, přijde mi naprosto zhovadilý), je věc jedna, ale Jakub Pozlátko očividně mínil provokovat a vyvolávat rozepře, v čemž mu bohůmžel zdatně sekundoval Milo Pelíšek

a, světe div se, Korman Zlotě. Nabyl jsem dojmu, že tuřínový spolek početně sílí, zásadně mění záběr své činnosti, a že Jakoubkovi nebezpečně narostla ramena a stal se předákem těch živlů. Ano, už to není ten milý tuřínový spolek zmatkářů, kteří si navzájem pomáhají. Ne. Objektem jejich zájmů se stávají lidé zvenčí. A proti tomu je třeba se velmi ostře vyhranit. Vědom si této neblahé změny a těžko pochopitelných reakcí lidí, jež by měli problémy nahlížet z hloubky, požádal jsem zástupce Otakára, aby si promluvil s Dwanym Růžičkou a vysvětlil mu, jak se věci mají. A během té neutuchající hádky se Zoltar konečně vytasil s tím, co zjistil v knihovně. Záhadná vesnice, poblíž které žije ten Malakej, se jmenuje Daragos. Daragos se prý dříve volal Svir. Jakub Pozlátko zřejmě pochopil, že situace je napjatá a odešel hledat Al-Rahema.

V půl šesté se vrátil záhadně zmizelý Al-Rahem. Objednal si jídlo a vodu a pravil, že toho má dost. Vypadal tak. Assuaenec řekl, že sledoval Dlubala po té schůzce tenkrát na pokoji, co jsem ji na žádost dotyčného vedl mezi čtyřma očima. Po schůzce prý tedy Dlubal šel na sever, přespal na mezi a zamířil do Mekvele. V Mekvele není prý nic zajímavého, vesnice sestává asi z patnácti domů a je tam hostinec Pod prachem. Asi míli stranou rozkládá se kamenolom. Kamenolom stráží ozbrojené hlídky GKA, taktéž přilehlou trestnici, kde jsou hlídky posíleny psy. Takže lágr. Lágr Mekvele. Al-Rahem si ještě vzpomněl, že asi půl míle od lomu stojí velký kamenný dům. Tedy mimo vesnici. A do toho domu zamířil Dlubal. Tedy víme, kde stojí dům Hužmara Brise. O samotě mezi vesnicí a lágrem. V osm hodin se vrátil Jakoubek a řekl, že Rahema nenašel. Pochopitelně.

Zavelel jsem jít na kutě a rozhodl se rozhádané družině dát práci. Noční přepad šedovského domu ve svahu 17. Tam, kde žil alchymista Alrog. Byl jsem přesvědčený, že tam něco najdeme. Cokoliv, co nás poohne dále.

25. jarn 1078

Jedna hodina v noci. Nurnští kráčeli ztlachlým městem, když se to stalo. Jakub Pozlátko dal facku Otakáru Vestovi. Najednou, znenadání. Otakáro Pozlátko osmažil z prstenu a už jsme byli zase ve při. Vyslovené jsem viděl, jak je Jakoubek blažený. Milo Tuřín se tvářil nezúčastněně a něco potichu špítal a Korman Zlotě řval jako smyslů zbavený. Vůbec jsem nerozuměl, co, ale ozvěna ve spícím městě to byla značná. A potom se Jakoubek obrátil ke mně a řekl mi něco, co tady nemůžu napsat doslova. Tedy, slušněji řečeno, že jsem oud. Bylo jasné, že zase provokuje a jenom čeká, až po něm

někdo skočí. A viděl jsem Zlotěho, jak je připravený. Milo jakbysmet - samozřejmě po hohbity. Ten jde jenom do zad, o tom vím svoje. Nezbylo mi, než poslat Jakoubka domů, vyloučit jej z nočního přepadu. Ale Jakoubkovi se asi nepovede dobře, až lidem do důsledků dojde symbolika toho jeho divného činu. Jakoubek má nesporně plán a drží se jej jako krysa špeku. Myslím si, že Jakub Pozlátko mífí mílovými kroky ke krchovu. A sahat na vlastní lidi, to považují za úchylné a neakceptovatelné. Ano, to je to správné slovo. Jakub Pozlátko se stává neakceptovatelným.

No nic. Po Pozlátkově kvapném odchodu vyrazili jsme za posláním. Ale očekávání se nenaplnilo. Díky Zemíkosi, který přemluvil nějakou pouliční kurvu, nalezli jsme Alrogův dům, ale byl prázdný. Co prázdný - prohledaný, vyrabovaný, dokonale čistý. A volný k pronájmu. Vlastníkem domu je nějaký pan Brouzdal. Ve čtvrt na čtyři návrat z neúspěšné akce na cimry. A jelikož akce byla neúspěšná, nemusím dodávat, že nálada ve společenstvu opět o poznání zhoustla. Do toho Mekvele prostě musíme. I za cenu toho, že je to naprosto nesmyslné a bláhové, takhle se vydávat všanc potenciálnímu nebezpečí. Z pohledu aféry s Jakoubkem je lepší tam jít i za cenu, že by tam někdo padl. Na druhou stranu se zvýší morálka mužstva. A to je v současnosti, zdá se, přednější. Milo Pelíšek si na noc lehl k Jakoubkovi. Asi měl strach, aby se Katovi ve spánku něco zlého nepřihodilo. Myslím si, že Pelíšek už tuší, jak se teď věci mají. Jak to bzučí ve vzduchu.

A dopoledne u snídaně zjištěno, že Zemíkosa zmizel. A Milo Pelíšek zase požádal o opuštění ležení, tak jsem byl rád, že sešel z očí, sešel z mysli. A ve čtyři odpoledne došlo k další schůzce s obchodními partnery - zase v té Květnici nad bělicí a pivem. Dlubal ani Barzoi nepřišli - už zřejmě definitivně pochopili, že jsou mimo hru. A dohodli jsme se s těmi dvěma trpaslíky, že tedy Mekvele je akceptovatelná. Schůzku navrhl uskutečnit za deset dní. Až za deset dní! To se tedy nejspíš do té doby navzájem úplně pozereme! No ale zůstali neoblomní, takže 5. deština v Mekvele. Tedy pokud se do té doby nesemele něco jiného.

Vrátil se Zemíkosa, ale netuším, kde vlastně byl. Zemíkosa je tajemný. Al-Rahem řekl, že bude studovat ty assuaenské knihy, ale už si není tak jistý, že jim bude rozumět. Odhlásili jsme se tedy z pokojů, zaplatili účty a vrátili se do Liscannoru.

A večer se stala ještě jedna věc. Do

Liscannoru přijela skupina vojáků s praporci. Včele průvodu jel Zoltar Zemikosa. Jízda zastavila před domem Moskytů. Zemikosa staré paní předal nějaké lejstro, stará paní beze slova zašla do domu a vojenská jízda obrátila koně a odcválala zpátky k městu. A Zoltar Zemikosa tam stál, stál a stál. Padla noc a on tam stál a čekal. Několik hodin. Mám dojem, že se nedočkal, ale o co šlo, vím houby. Snad o to neštěstí s Pamillou a dítětem, co mu teď dělá otčíma Pešek. Ale jedno vím jistě. Zoltar Zemikosa je upřímně nešťastný. Tedy aspoň se tak tváří. A potom pozdě v noci hospodě Zoltar Zemikosa řekl takovou temnou divnou věc. Totiž že velká větev se musí lámat pomalu. Myslím ale, že o Jakoubkovi nemluvil. Jakoubek není velká větev. Ten se zlomí naráz, stačí founknout. Myslím si, že počasí v nejbližší době bude větrné.

VYRVU...

*Zmerčím-li motat se v zádech
hobita Pelíška s kuší
bez hlesu na jeden nádech
vyrvu mu srdce i duši
Toho, co hubou jak vrata
verbálním výpotkem metnul
(myslím tím Jakuba Kata)
ve dvě pak pohráblem přetnu*

Staly se ještě dvě okrajové věci. Namátkovou kontrolou činnosti Mila Pelíška zjištěno, že vůbec nevede poznámky ohledně uplynulého času, ačkoli byl k této důležité činnosti výslovně pověřen. Milo Pelíšek konkrétně sdělil, že se mu uplynulý čas nějak slil. Připomnělo mi to pověstný Zemikosův velký slitek, který zbyl z jeho vzpomínek na časy dávno minulé. Důrazně jsem hobitovi vysvětlil, že svěřené úkoly je třeba vykonávat důsledně. Že to prostě očekávám. Druhou okrajovou věcí je skutečnost, že Jakub Pozlátko, tedy tlustá větev, odmítl jet do Mekvele. Myslím si, že to bylo dobré rozhodnutí.

26. jarn 1078

Tato výprava nevýprava, které velím, v leccems připomíná pliz. Tedy pliz, který plizne. Milo Pelíšek a Korman Zlotě byli odesláni do Mekvele na předběžné výzvědy. A umělecké obrazy a knihy s opatrností přeneseny do domu Otakára Vesty, kde budou ve větším bezpečí. Nějak tomu tuřínovému spolku nevěřím.

28. jarn 1078

Konečně se vrátil mekvelský průzkum, tedy vlastně vrátil se jenom Korman Zlotě. Milo Pelíšek prý zůstal v Nurnu, kde si něco zařizuje. Zařizuje si zřejmě to, aby nepropadl u závěrečných

zkoušek. V tom jeho tak řečeném cechu. Ale Korman Zlotě ve věci Mekvele přednesl vcelku ucelenou výpověď. Tuřínovci omrkli dům, ve kterém bydlí ten trpaslík jménem Hužmar Bris. Vojáci prý v domě nejsou, žije tam pět členů rodiny a nějaké služebnictvo, čítající prý dva až tři čeledíny. Co se týče onoho kamenolomu, tak je nevyvratitelně potvrzeno, že jde o gwendarronský pracovní tábor. Tedy lág, ale zřejmě poměrně nerozsáhlý. O šestnáct trestanců ve výkonu trestu se starají jak příslušníci GKA, tak najatí žoldáci. Početní stav mužstva rovná se tři muži ve zbroji. Takže jenom nevím, jestli dva vojáci plus jeden žoldák, nebo spíš dva žoldáci a jeden voják.

Navečer se vrátil Milo. Přihlouple se usmíval a nemluvil.

4. deštěn 1078

Dnes konečně nastal den Mekvele. V sedm hodin ráno na srazišti jsem pro jistou oznámil, že kdyby se přesto Jakoubek uráčil dostavit, nepojede za trest. Ale nedostavil se. Al-Rahem před odjezdem krátce pohovořil o těch knihách, tedy co se mu podařilo za tu dobu načíst. Pochopil prý ale pouze drobné fragmenty. Jedná se prostě o knihy v assuaenštině, jež pojednávají o jakémisi Al-Harvialovi, velkém vezíru Zur-Arhenilu, který vládl okolo roku pět set. Knihy jsou však mnohem, mnohem mladší - pouze bratru sto padesát let staré. Takže logicky v nich bude spousta bludů a domněnek. První díl pojednává o Al-Harvialově putování, druhý o jeho pádu, třetí o nějakém odplutí a čtvrtý o pohřbu. Takže jsou to skutečné fragmenty. Jakoubek se přeci jenom nakonec dostavil, tak jsem ho v poměrně dobrém rozpoložení vzal na milost. Vyjimečně.

Dovést nurnskou jízdu do Mekvele byl pověřen Milo Pelíšek. Cestou jsme se zastavili na oběd v hostinci U žulové cesty a všiml jsem si, jak Korman svým tuřínovým přátelům zanicně vysvětluje, co to znamená, když se řekne, že někdo nemá čepici. Konkrétně těm dvěma nevzdělaným vysvětlil, že se jedná o kódové označení pro cíl. Je dobře, že se Zlotě takto stará. Na čepice totiž možná taky dojde.

Půl čtvrté. Barák stranou Mekvele, šindelová střecha, vrata, štěkot psů. Barák o samotě, barák Hužmara Brise. Otevřel asi dvacetiletý trpaslík a zavedl kumpanii do dvora. Je to syn otce, syn Brisův. Starý Bris uvítal Nurnské a pozval je do zahradního altánu. Zde kumpanii vysvětlil, že nemá plašit jeho zaměstnance ani členy rodiny jakýmkoli informacemi o nadcházející výpravě. Máme se

prostě držet zkrátka a o celé věci hovořit jako o lokátorské činnosti, osidlování, kolonizaci. Nabyl jsem dojmu, že ten chlap je idiot. Potom pan Bris představil svého syna a přivedl i ženu. Syn se jmenuje Hengrid a žena Lardiga. Oba jsou úchvatně vousatí. Myslím si, že ten Hengrid své matce jako by z oka vypadal.

Kolem šesté přijali jsme pozvání na večeři. Večeře uspořádána uvnitř v baráku, vyznačující se tím, že u stolu večeří i další lidé včetně služebnictva, takže pan Bris výmluvně naznačil, že pokud v altánu bylo možné hovořit alespoň o lokátorství, tak teď už o ničem. Takže nálada rozpačitá, připomínající opilcovy tanečky kolem horké kaše. Kromě Bogrega, ženy a syna představen nějaký setník jménem Mrugo Dalvit, Hužmarův bratranec Rigzo Bris a účetní, jistý Dor Bugamil. Prostě pestrá společnost. A Jakoubek v této stíněné atmosféře prozradil, že Numští přijeli z Liscannoru, takže identita je díky tomu kverulantovi definitivně prozrazena. Jaké štěstí, že umělecké artefakty už dlí v bezpečí doma u Vesty.

V rámci té podivné večeře, kde nebylo dovoleno mluvit, zjištěny samé nedůležitosti. Pivo se jmenuje Zulváček, tmavé potom Železný břit. Zulváček jsem ani neochutnal, protože to zní skutečně hnusně. Bílé víno je Domovinské, červené potom Mumlavský rubín. Polévka byla račí, po ní zaječí paštika. Jako hlavní chod ovčív kýta na česneku s rozmarýnem a kančí hřbet. Za zmínku tedy snad stojí jen to, že v Damargosu se dělá červené víno, tedy svirské víno, protože Damargos se jmenovala ještě nedávno Svir a sem se tato informace dosud nedostala. A v Damargosu jsou na nějakém jižním svahu vinice a pod vinicemi rybník. Což je tedy skutečně důležité.

Pak ale zřejmě Hužmaru Brisovi konečně došlo, že za přítomnosti těch nezavěšených a důrazně nezavěstitelných osob se žádné obchody nedohodnou, a poslal všechny pryč, tedy kromě Bogrega a toho účetního, toho Dora Bugamila. A aby se jednání rozběhlo, nechal donést hruškovici. Hužmar Bris se tedy ujal slova a stanovil základní milník výpravy, tedy jaksi účel. Účelem je tedy prý otevřít hrobku vládce legendárního jihu. A na to jsme čekaly celých deset dní! Nechápu, co může být na jihu legendárního a Al-Rahem, čistokrevný jižan, zřejmě taky ne. Všiml jsem si, že zarytě mlčí a stydí se. A potom jej Hužmar Bris vyzval, aby přednesl, co načít z knih, a to se Rahem zastyděl podruhé. Assuaenec pravil, že zmíněné knihy jsou bezmyslenkovitými opisy a ta pečeť že je střípkem do mozaiky. Trochu jsem se v tom ztratil, ale

Hužmar Bris vysvětlil, že pečeť je ten zvláštní předmět, který má v moci. Ten předmět, kterému říká šperk, a někdy i kámen. Takže šperk i kámen jsou vlastně jedno a to samé - jsou to pečeť. Tedy střípek do mozaiky (vlastně jediný), který nějakým způsobem souvisí s tou hrobkou, která leží snad někde na severu, ale možná také na onom legendárním jihu. Každopádně Bris nechal přinést střípek do mozaiky, abychom jej na vlastní oči mohli spatřit a pokochat se jím. Sloužící přinesl tedy truhličku, skrývající futrálek. A z toho futráčku pan Bris vysypal pečeť - tedy jakýsi zlatý artefakt s krvavě rudými kamínky zasazenými v kruhu. Ty kamínky jsou prý granáty. Zoltaru Zemikosovi zasvětily oči, toho si nebylo možné nevšimnout. Takže granáty jsou bezesporu pravé.

A potom Hužmar Bris začal vyprávět tklivý příběh. Příběh o pečeti, která se mu čtyřikrát vrátila do rukou, ačkoli se jí chtěl zbavit. Vždycky se ta potvora vrátila zpátky. Příběh začínal v roce 1046, ale vzhledem k tomu, že noc byla ještě mladá, naslouchali jsme Brisovu nepřehliš zázivnému vyprávění poměrně pozorně. Hužmar Bris našel pečeť v roce 1046. Tedy našel - vyloup. Stalo se to takhle. Vítr jejich loď, na níž se tehdy plavil, zahnal na ostrov, kde námořníci hledali pitnou vodu. Ostrov byl vysoko na severu a není zakreslen v mapách. Ale zase ne tak vysoko na severu, aby v mapách být nemohl. Ostrov se nalézá na jih od Lybsteru, a potom pan Bris dodal, že i na jih od Chainoru. Nejsem si jistý, zda pan Bris vůbec kdy nějakou mapu viděl, aby tam mohl hledat nějaký nezanesený ostrov. Každopádně loď se jmenovala Higregalská, divné jméno, ona se tak prostě jmenovala. Higregalská. Možná se dřív jmenovala Higregalská něco, ale to něco oprýskal čas, a nikdo už si nevzpomněl, co to něco dřívější bylo, takže zbylo jenom to Higregalská a lodi se tak už prostě říkalo. Higregalská. A Higregalská připlula k nezanesenému ostrovu a námořníci hledali vodu. A na nezaneseném ostrově tekla řeka z hor, co vyvěrala z podzemí. A v nějaké jeskyni tam Bris, jak šel podél té řeky, objevil stopy lidské práce, ačkoli ostrov jevil se být neobydleným, a šel tam s ním i nějaký Delbig, ale ten umřel. Bris pravil, že když lezli vzhůru jeskyní, tak se Delbig zabil. Je to divné, ale Bris byl vlastně asi rád, protože chvíli potom, co se Delbig zabil, objevil v jeskyni cestu a kamenné dveře. A v těch dveřích nebo ve stěně byla ta pečeť a zlatě se blýskala, a tak ji Bris vyloup. A ty kamenné dveře byly prokvané zlatými nitkami, ale ty vyloupnout nešly, protože byly moc jemné. Takže Bris ukryl Delbigovu mrtvolu, ukryl i pečeť (v kapse) a vrátil se k Higregalské. A nikomu nic neřekl, nechal si všechno pro sebe. Delbiga sice

námořníci hledali, ale nenašli ho, tak se zase nalodili na Higregalskou a odpluli. Higregalská zakotvila v Mondragonu a Bris vystoupil a prodal pečeť v prvním klenotnickém krámku, na který narazil. Potom se toho zvláštního roku 1046, kdy se záhadně zabil pan Delbig, rozhodl, že na Higregalskou už nevstoupí a zamířil do Gwendarronu po souši. Ale ještě než opustil olvornské hlavní město, nějaký chlapík u městských bran mu nabídl k prodeji zmíněnou pečeť, a to za zlomkovou cenu. Takže ji koupil. Pečeť potom prý prodal v Salieniu, nakonec si ale pan Bris vzpomněl, že ji tehdy prodal chtěl, ale neprodal ji, a odprodal ji až v Nurnu ve šperkařství Haldial. Licitoval a srouboval cenu do závratné výše a nakonec utržil tolik, že si za prodejem vydělané peníze v roce 1047 koupil za Nurnem kamenolom, tedy právě ten kamenolom, u kterého stojí trestanecký lágr. V roce 1052 se ale kámen, tedy pečeť, objevil znovu. Jel tehdy do Nurnu na obchodní schůzku a pečeť našel na cestě v prachu. Prostě po Brisovi blyškla zlatým trpytem a už ji měl, a v roce 1053 se ji znovu pokusil prodat. Jenomže během prodeje si pana Brise prý někdo vyčlhl a byl okraden, ale ne nadlouho. V honičce zloděje v nurnských uličkách zabil sekerou. Pečeť se mu tedy zase vrátila do držení a on už nepokoušel štěstí a už se jí nepokoušel zbavit. A teď po pětadvaceti letech, řekl Hužmar Bris, to zase začíná řešit. Co je zrovna na tomto roce tak zvláštního, kromě toho, že je rokem Chrousta, Bris neřekl, ale najal si jistého Lutera Broma, obchodníka z Ravy, aby mu sehnal ty umělecké knihy a obrazy. Takže aspoň víme, že tajemný L.B. nebyl Ledvan Barzoi, ale Lutero Brom. A ten Brom tedy knihy sehnal a poslal do Nurnu, ale Hogrova tlupa je uloupila a skrze likvidaci tlupy se zmíněné artefakty dostaly do držení Nurnských a teď leží ukryté v hobitím domku Otakára Vesty. Příběh Hužmara Brise byl tklivý, dlouhý a nepřinesl nic nového. Pouze jak on tak i Nurnští pochopili, že assuaenec Al-Rahem z artefaktů nenačeť zloha nic, maximálně nic neřikajících fragmenty. A Bris tedy navrhl, ať zkontaktujeme zhrzeného a vyšachovaného Ledvana Barzoje a nějak se s ním dohodneme, aby načel a načtené odprodal. Chápal jsem to jako naprosto nerealizovatelný podnik, ale Al-Rahem se nabídl, že za tím Barzoiem a Dlubalem zajede a pokusí se s nimi nějak domluvit. Bris mu bude dělat průvodce, aby se mohl do věci vložit, kdyby se ti dva nějak cukali. Což tedy předpokládám. Na závěr plodného večera v Brisově baráku jsme si znovu potvrdili, že o nákadě se Nurnští a Brisovi kumpáni podělí rovným dílem. Už jen z pomyslení, že budeme nejspíš muset někde sehnat loď, mi vstávají vlasy hrůzou. Ne najmout. Sehnat.

5. deštěn 1078

Ráno Hužmar Bris Nurnské pozval na exkurs kamenolomu. Inu, pěkné to bylo. Trestanci lámali kámen a ti tři dozorcí je dozorovali. Potom Nurnská kumpanie odovčovala k Liscannoru. Jen Al-Rahem zůstal. Kůvliva jednání s Ledvanem Barzoiem.

Teprve odpoledne svolal jsem shromáždění do hostince U hrocha. Vrátil se totiž Al-Rahem a měl noviny. Noviny velmi rozporuplné. Jednání s Barzoiem prý dopadlo dobře. Za načtení knih nežádá mnoho, věru ne. Jen asi měsíční zdarma ubytování plus stravu pro sebe a svého přítele Dlubala, a osm tisícovek navrch. No, to jsem tedy sám zvědav. Barzoiovo chování poté, co byl nemilosrdně vyšachován, vůbec nechápu. Být já na jeho místě, vědom si své důležitosti a křivdy na mně spáchané, rozhodně budu vydírat a budu se snažit dostat věc do původních kolejí. On ale ne - nebo zdánlivě ne? Takže mě na tom trápí do očí bijící věc. My Barzoje a Dlubala na své náklady ubytujeme U hrocha a dáme jim ty svoje knížky. Oni v nich budou měsíc ležet, cpát si břicha a nakonec si ještě řeknou o osm tisíc. A potom nám blahosklonně povědí: "Tak vám pěkně děkujeme, pánové, tady máte ty své bezcenné knížky, no a my frčíme s Brisem na vejpravu, jak jsme původně plánovali. No a vy? Vy si s těma knížkama třeba vytapetujte". Takhle nějak se to může přihodit, takhle nějak by se to přihodilo, kdyby byl Barzoi normální a hrdý chlap. Těžko říct, co v něm dríme. Každopádně my se vydáme dobrovolně všanc a nebudeme mít v rukou zloha nic. A budeme muset uspořádat sbírku - v družinovém pytlí není skoro nic, jen dluhy. Když se ale podívám okolo, nikomu to riziko příliš nevádí. Jen Otakárovi. Na to už jsem si zvykl. Co na tom sejde, že se to bude dělit dvěma? Rok Chrousta bezesporu ovlivňuje myšlení, respektive nemyšlení lidí. Rok Chrousta a Tuřínový spolek. A navíc budeme čekat další měsíc. Asi zalezu do peřin a přečtu si nějakou knížku. Něco o hranicích... nebo poesii.

VESNA

*Ohanbí zakryla plachetkou sukně
divně se dívala... tak trochu smutně
a že to nebyla leccjaká běhna
potáhla tkaninu přes nahá stehna*

*Ruce hned zkřivila na bujných řadrech
(nevhodně ukrytých v zteřelých hadrech)
čuměl jsem... přiznávám... to oči samy
těkaly skrz látku šterbinami*

Byla tak půvabná! Spanilá Vesna!

*Ta její halena vetřá a těsná...
ty její zvrůtky ven dmoucí se vrnady!
Zavyl jsem vzrušením... možná i hlady...*

*S výkřikem procitl... našťestí v suchu...
zrudlý jak spalničky divnou mám tu chu -
pocit, že obecně ve vztahu k ženě
mě sny se odvíjí obráceně*

6. deštěn 1078

Dnešního dne přijela do Liscannoru delegace, tedy jmenovitě Ledvan Barzoi, Dlubal, Hužmar Bris a Bogreg Truda. Pan Bris mi řekl, že jeho jméno se sice čte Bris, ale píše se Brizz. Takže logicky vzato jeho žena není Brisová, ale Brizzová, a to už se i jinak čte. Pan Brizz a Truda zkontrolovali, že připravené ubytování pánů překladatelů je důstojné a odpovídající a poté, co seznali, že je vše v pořádku, odjeli. Ještě se stačili svěřit, že ten tajemný ostrov pokladů leží někde jihozápadně od Chainoru a jaksi mimo mapu. Kterou konkrétní mapu měli na mysli, nevím. Páni překladatelé se tedy ubytovali U hrocha, což ochotně zařídil Al-Rahem, a působili vesele, jakoby vyšachování z výpravy stran Nurnských byla jen žertovná epizodka nehodná pozastavení. Práce na překladech však probíhají v domku Al-Rahemově, kde má zmíněný Assuaenec nad postupem prací dohled. Což kvitují s povděkem. Vůbec jsem si všiml, že Al-Rahem jaksi duševně dospěl. Je zodpovědný a obětavý. Jsem tomu rád.

Otakáro Vesta navštívil Cech s nabídkou spolupráce ve věci Malakej, tak jak jsme se předtím důvěrně uhradili, a večer se vrátil s tím, že slovní učení na jeho návrhy kývli. Tedy že pokud se cokoli šustne v závislosti na zmíněnou zájmou osobu, neprodleně Vestu o takové skutečnosti zpraví.

17. deštěn 1078

Al-Rahem sdělil, že práce na překladech jdou těžce, ale za těch několik dní se poměrně nadějně rozjely. A prý už z překladů lezou i nějaké zajímavé informace, leč zatím obecné povahy. Assuaenec se zapřisáhl, že kdykoli na něco zajímavého narazí, okamžitě to roztrousí.

Tohoto památného dne dozvěděli jsme se stran Barzoje, že dnešní den je památný, a proto se práce zastavují. Barzoi s Dlubalem totiž již šest let drží tradici, že sedmnáctého deštěna nepracují a od rána do večera pijí. A tak i dnes, v tento památný den, od rána dřepěli v hospodě a na útraty Nurnských tradičně zapíjeli žal, žal nad rozpadem Tamachelské družiny. A při té příležitosti přiožrali a žalní četli ze seznamu jmen, nad každým jménem

zavzpomínali a připili na zašlou slávu. Zajímavé je, že mezi jmény Tamachelských objevilo se i jméno jistého Seleka Šáchora, o němž někdo utrousil, že patřival kdysi k Nurnským, ale že je už dávno mrtvý. Pochopil jsem, že se jménem Šáchor jsou spojeny nějaké temné pochyby. Muselo to být už strašně dávno, protože já si zmíněnou osobu nějak nevybavuji, ani že by se o ní vedly nějaké řeči. Budu se muset zeptat Bolbucha. Je věkovitý, mohl by si na něco vzpomenout. Barzoi řekl, že v roce 1072 právě tohoto dne posledních osm Tamachelských odešlo do Kardamu a již se nevrátili. Nechápu tedy, když těch posledních osm zmizelo, kde se vzali ti zbývající dva - Dlubal a Barzoi. Ale nemělo cenu nějak vyzvídat, jde o příběh vsutku tklivý a nepochopitelný, a spíše než s koncem Tamachelských má co dočinění s alkoholem. A je pravda, že do večera se ti dva zrubali jako hovada. K tomu Šáchorovi bych upřesnil, že k těm Tamachelským se přidal někdy roku 1045 a odešel v šestašedesátém. Zařizoval prý pro ně nějaké kontakty.

20. deštěn 1078

Otakáro obdržel list z Alchymistického laboratoria ve věci Malakej. Laboratorium dostalo Malakejův list, že se nemůže dostavit z důvodu extrémní pracovní vyčerpání, a ať mu tedy výsledek, míněno tedy postoj k jeho návrhům, zašlou obratem do Daragosu, respektive na tu samotou poblíž.

21. deštěn 1078

Otakáro Vesta se tedy opět vypravil do Cechu, tentokrát doprovázený trpaslíkem Bolbuchem. Zde bylo Cechem Otakárovi nabídnuto, aby cechovní odpověď doručil jménem Cechu právě on. Převzal tedy rukopisy a zamítavý posudek podepsaný komisí, tedy veskrze špatné zprávy. Ale dobré je, že teď konečně máme důvod sí na toho Malakeje osobně posvítit a seznat, jak se věci skutečně mají. Vyrazíme hned zítra; ve vsi zůstane jen Al-Rahem, aby dohlížel na překlady, a Zemikosa s Jakoubkem, kterým není zdravotně nejlépe.

22. deštěn 1078

Vyraženo do Daragosu, po cestě umlouváme plán. Skupina vyzvědačů, ve které budu já, Vesta a Bolbuch, doplnění neviditelným Zlotěm, zkontaktuje Malakeje. Zbytek Nurnských pod vedením Dwanyho Růžičky bude čekat v závětrí, jak se věci vyvinou, a v nouzi přispěchají na pomoc. Do Daragosu je to bratru sto čtyřicet mil, bude tedy ještě dost času na vypilování podrobností.

25. deštěn 1078

Daragosu se teď říká Svir, budeme mu tak říkat také. Takže Svir. Svir, malá vesnice, se nám zjevil kolem desáté ráno. To už jsme se oddělili od skupiny Dwanyho Růžičky. Poptali jsme se na Malakeje a zjistili, že jsme samotu, kde žije, minuli cestou. Zjištěno, že Malakej do hospody nechodí a je rasy lidské. Žije v takovém kamenném domku. Informace o něm sdělil místní hostinský a kovář v jedné osobě.

Malakejova samota. Kamenný domek, špína, ubohá zahrádka, pět vyhublých ovcí kolem. Stařík, kráčejič se džberem pro vodu. Ano, je to Malakej. Vesta se zeptal a dostalo se mu zaraženého přitakání. Něco tu nesedí, ale co? A šlachovitý Malakej kouká a čeká. Odpovídá pomalu, jednoslovně. Bořimec představil sebe a doprovod jako vyslance Laboratoria a přiznal se, že věru nevezeme dobré zprávy. Vesta pohovořil o malosti, závistí a řevnivosti a svěřil se, že on má jiný názor. Stařík nabízí číšky s vodou. Připíjíme. Vesta hovoří o byrokracii a šlendriánu a označuje se za odborníka zvnějšku a že je pro něj vždycky čest, setkat se se sobě rovným. Chvillemi se zdá, že Malakej vůbec nerozumí. Je evidentně chudý. A divné je, že list z Laboratoria, na který netrpělivě čekal, nechce číst. Otakáro to zkusil přes vzdělání. Právil, že má klasické vzdělání z Barratu a Železného Hřbetu. Ale ani to s chlapem nepohlo, asi vůbec netušil, o čem je řeč, a dál se tvářil jako trouba. Nakonec ale povolil a pozval nás, slovně vyslanec Laboratoria, dovnitř.

Ubohost dvorku jakoby uvnitř ještě se znásobila. Jedna postel, žádná žena, píčka, zatopeno. Nepořádek starého mládence, chudoba. Na píce kлокotající kotlík s hrachovou kaší. Takhle že vypadá učenec, toužící po děkanství v Laboratoriu? Malakej se dovolil, že by pojedl, a začal žvýkat. Otakáro vyňal z mošny fláketu masa a upražil ji na plátech. Bolbuch vytáhl medovinu. Medovina Malakejovi rozvázala trochu jazyk a starý muž povyprávěl o ovcích, avšak hovorů o alchymii se zatvzrle vyhýbal.

Je nad slunce jasné, že Malakej sice je Malakej, ale o alchymii nemá ani páru. Je to nigramotný chudák, který nejenže neumí psát, ale ani číst a počítat. Nemí studovaný ani inteligentní. Nastrčený ubožák, nastrčený někým, kdo zneužil jeho jméno, aby zůstal skryt v pozadí. Pod palbou otázek se Malakej přiznal, že skutečně neumí číst ani psát, a autor těch manuskriptů je někdo jiný. Bolbuch vytáhl úplatek. Brzy zjištěno, že mužem v pozadí je jakýsi Škareda. Škareda je přezdívkou, říkájí mu tak za zády lidé z okolí. Skutečným jménem

Darasmil Velký. Velký! Ano, to už by sedělo. A ten Škareda žije asi osm mil za vesnicí na statku, obklopeném bývalou, dnes už neudržovanou vinicí, a je to novousedlík. Škareda přitlačil primitivního Malakeje ke zdi, aby mu dělal prostředníka, skrze Malakejovu vnučku jménem Darhalia. Ta dívka prý pracuje v Nurnu, kam odešla před půldruhým rokem za prací, a má se dobře, o čemž svědčí čilá korespondence. Vzhledem k tomu, že Malakej neumí číst, dopisy laskavě předčítá Škareda. Porovnáním písma z dopisů a manuskriptů zjištěno, že dopisy píše Škareda osobně a jsou v nich úplné bláboly. Takže je nasnadě, že ta Darhalia, jestli vůbec ještě žije, se asi přilíši dobře nemá. Spíš bych to viděl tak, že ji Škareda použil na pokusy a na ovládání Malakeje. Zjištěno ještě něco – ten Škareda si u Malakeje schoval dvě truhly. Leží ve sklepě. Zašli jsme se na ně podívat, a zatímco Bolbuch odvedl Malakejovu pozornost, Vesta je otevřel. Nalezeny listiny, knihy a nějaké flakóny v hadrech. Vykradli jsme, co bylo možné, a Malakeje opustili.

Teprve poté, co se naše skupina opět spojila se skupinou Dwanyho Růžičky, v malém remízku stranou nežádoucích pohledů, došlo k prozkoumání ukradených věcí. Ukázalo se, že obsah truhlic měl s největší pravděpodobností doložit Malakejovu vinu pro případ, že by došlo k nějakým potížím. Alchymistické knihy, obsahující obecně a povšechně informace, několik nezajímavých jedů a hlavně to podstatné: výuční list z roku 1074, vystavený alchymistickým cechem v Nurnu na osobu páně Malakeje. Evidentně tedy falsum. Vše hotovené v Malakejově domě, a Malakej, nic netušící obětí beran. Ty předměty zde byly důkazem proti tajemnému Škaredovi, opravňující morálně Nurnské k tvrdému postupu. Nebylo nikoho, kdo by nesouhlasil s tím, na Škaredu si došlápnout.

Asi šest mil od Daragosu, tedy vlastně Sviru, v hustém lesíku rozbito ležení a Korman Zlotě vyslán na průzkum. Spolu se svým věrným havranem odešel neviditelný, doprovázen Milem Pelíškem, jenž nabyl účinky Kormanovy magie téže formy bytí. Pozdě odpoledne, tedy v půl páté, průzkumníci přednesli výsledky sledování. Starý statek, obehnaný zvýšenou dřevěnou ohradou, skrývající vnitřní kamenné hradbení. Uvnitř barák s šindelovou střechou, stodola, stáj. Kolem zpustlé vinice. Mezi vnější a vnitřní zdi běhají psi. Zjištěn výskyt několika v neozbrojených osob, víceméně podomků včetně krollího štípače dříví, a tajemného Škaredy. Jestli je to on, tak je poměrně mladý, asi třiceti pětáctiletý.

A chvíli po páté Zlotě ohlásil, že jeho vartující havran zmerčil trojici ozbrojenců, doprovázející statek s plnými nůšemi. Zřejmě půjde o byliny k nekalým pokusům. Dohodli jsme se, že Škaredův statek musí být dobyt. Zřejmě na to půjdeme postupně. Zítřka si vyčiháme ty sběrače a pobijeme je. Potom se nějak budeme muset vypořádat se psy a nakonec vezme statek zteč. Ten Škareda, tedy Darasmil Velký, je šmejd. O tom není sporu. A jako šmejd musí skončit. Na druhou stranu nemáme Rahema, Jakoubka a hlavně Zemikosu. Což je tedy citelná ztráta.

Rozhodl jsem se, že před soumrakem ještě obhlédneme stopy sběračů, kam to vlastně na ty kytky chodili, a zvolíme místo přepadu. Při té příležitosti jsem namátkovou kontrolou zjistil, že Milo Pelíšek si zase nevede časověně poznámky. Vyslovil jsem mu druhou důraznou výtku. Ten Pelíšek je prostě bezprecedentní lajdák. Chvilí se snažil tvrdit, že poznámky nevedl, protože jsem mu prý ukradl kusuhi, ale to mě jenom ještě víc rozlítilo. Zase se tak pitomě usmíval a nakonec se zapřísáhl, že se vážně jednou provždy polepší.

Stopy nevedly daleko a ukázalo se, že zpusťlá vinice je využívána k tomu, aby Škareda mezi řádky pěstoval skryty nežádoucím pohledům surovinové byliny. Konkrétně dva druhy mezi běžným plevelem upoutaly naši ostříž pozornost. Bylina podobná kachní noze, a potom taková nezajímavá kytička před rozkvětem. A bylo jasné patrně, že byliny tady sbírají systematicky; našli jsme místo, kde dnes skončili a kde nesporně zítřka budou pokračovat. S takovým poznáním vrátili se Nurnští do ležení ke Kormanu Zlotěmu a koním, a tam pověřil jsem Vilibalda Chrousta, aby dozoroval a řídil výrobu žebříků. Potřebovali jsme čtyři tříapůlsáhové pro přepad usedlosti, k němuž dojde poté, co se bezhlučně vypořádáme se sběrači. Otakáro Vesta si zrobil ještě svůj vlastní, osobní. Takže žebříků je pět, což je plně dostačující. Rozděleny hlídky.

26. deštěn 1078

Budíček v sedm, v osm už na pochodu v plně polní. Strategické rozmístění střežců v keřích vinné révy, úderná skupina číhající v dostatečné vzdálenosti, aby dobila případně prcháající a napadla nepřátele ze zadu. Po deváté hodině skutečně přišli z očekávaného směru. Tři sběrači a ozbrojenec.

Někde se asi něco zvrtilo - zaslechl jsem někde z míst, kde číhalo válečnické křídlo, zběšlý úprk a jeden z nepřátel se počal poděšeně rozhlížet

dokola. Spustili jsme palbu, ačkoli palebná pozice ještě nebyla zcela ideální. Vzápětí se za skupinou zjevil Bolbuchem s panem Chroustem a zaútočili, čímž se dostali do přímé linie střelby. Naštěstí ale vše dopadlo dobře, ačkoli šarvátka trvala déle, než se čekalo. I síla nepřátel ukázala se být mírně řečeno podceněnou, a pouze dokázala, že ten Škareda je veskrze temný a zlý člověk. Ba přímo zločinec! Dozorčí evidentně užíval magie, a to jak ochranně, tak útočně. Nebylo sporu o tom, že všichni do jednoho byli nějakým způsobem zmámeni nebo zbaveni vlastní mysli. Vypouštění duší! Ano, Škareda těm ubožákům vypustil duši a stvořil z nich monstra nehodná bytí. Každopádně nakonec skončili udolání v prachu, jen jednoho ponechali jsme naživu. Toho hobitího sběrače. Mrtvoly natahány do křoví, zajatec spoután a vlečen do ležení, které nařídil jsem přesunout k druhé straně lesa, kde naplánován byl výslech.

Výslech ale byl o ničem. Ten muž jevil se zbavený smyslu, a to doslova. Nebyl schopen jakékoli komunikace, jen valil oči, jakoby snad ztratil spojení se svým stvořitelem. Osobně jsem jej popravil pod mezí. Šlo o hobita, v takových ohledech mám jisté zkušenosti. Přesto jsem jej musel stít na dvě rány. Jeho tělo působilo Kierkesvaardu, proslulému hobodrvu, nepřírozený odpor, tuhé a nepoddajné. Takže dvě rány.

Nebylo s čím otálet. Kumpanie se přemístila zpátky do vinohradu a rozdělena úkoly a žebře. Otakáro Vesta a Dwany Růžička, zneviditelněni ještě v ležení Kormanem, proniknou přímo do kamenné budovy; my zbylí se probíjeme zvenčí. Rozdělil jsem žebře mezi mne, Pelíška, Chrousta a Bolbucha. Doběhneme k první zdi, přirazíme a svrchu zahájíme palbu na očekávané psy. Válečníci, bude-li tomu situace příznivě nakloněna, vskočí dovnitř, krytí palbou. Já s Pelíškem přehodíme dva žebře a obdobným způsobem překonáme druhou zeď. Potom vtrhneme do domu a probíjeme se k první skupině, kterou povede Vesta. Během výkladu zaregistroval jsem nějaké Vestovy výkřiky nesouhlasu, mířeného směrem k Dwanymu, ale jelikož poté utichly, pochopil jsem, že ti dva byli krátce v nějakém sporu, ale už vyrazili.

Vyběhli jsme k ohradě. Zleva Bolbuch, zprava pan Chroust, po mém pravém boku Pelíšek. Přirazeny žebře. Tři žebře. Ukázalo se, že Milo Pelíšek žádný žebřík nenese, a na dotaz, jak je to možné, odvětil, že mu jej asi někdo sebral, snad prý Dwany Růžička. Ale nebyl si vůbec jistý. Zato já si jsem poměrně jistý, že Milo na co sáhne, to zmrví. Takže jsem se postavil na levé křídlo, doprostřed Bolbuch,

a přes pravý žebř měl nejprve dosíci hrany zdi nešťastník Milo, tam se usadit a udělat místo Chroustovi. Jenomže za zdí nikdo nečíhal. Žádní Škaredovi zmutovanoci, žádní psi. A usedlost tonula v děšivém tmu. Po chvíli vyčkávání dostali jsme se tedy na druhou stranu a se dvěma žebři přeběhli planinu. Příšerně to tam páchlo mrtvolnou hnilobou.

Dosáhl jsem okraje kamenné zdi a spatřil obrovské krollí hovado a dva zmutované psy v dále. Zahájil jsem palbu a skolil krolla; po mé pravici se vysápal Bolbuch a skočil dolů. Potom jsem spatřil tučné prsty Mila Pelíška, jak se snaží vysápat za Bolbuchem, ale byl malý a nedařilo se mu vytláhnout tlusté tělo, čímž panu Vilibaldu Chroustovi, ačkoli žádostivému boje, nezbylo než vyčkat. A vyčkat déle, než bylo pro Dědka záhodno.

Bolbuch se zatím dostal do křížku s nějakým mužem a dle varovných výkřiků se dalo předpokládat, že nebezpečným. Milo se odýchaně vyhoupl na zed' a slyšel jsem chrstění Chroustovy zbroje, jak se zelenočeříčář dere vzhůru. Potom se přihlítil první z psích hovad. Bylo mi jasné, že Bolbuch je ve vážném ohrožení, a vystřelil jsem. A zasáhl Bolbucha. Přímo doprostřed zad. Bylo mi jasné, že tohle neokécám. Ale to už dolů skočil Chroust a Milo zahájil palbu z křídla. Přihlítil se i druhý ze psů a nastala povážlivá řež, ve které pokusil jsem se pomocí psychických kouzlem, ale potom mohl jsem se soustředit pouze na krolla. Štřel do klubka bojujících se prostě nedalo. Ale kroll se počal zvedat na nohy, takže jsem byl rád, že mohu být alespoň v něčem platný, a toho přerostlého chlívka odpráskl jako podsvinče.

Po boji, ve kterém chlapi prolili věru hodně nurnské krve, omluvil jsem se Bolbuchovi za ten šíp v zádech, a nemohl si nevšimnout, jakou blaženou radost vyvolal jsem svou nešikovností na čisté duši Mila Pelíška. Na tváři uhněděl se mu přihloupě blažený výraz, řekl bych výraz zadostiučinění, za který bych jej nejraději přetrhl ve dvě. Ale Dědka je mi věru upřímně líto. Přeci jenom je to jeden z nás, liscannorských nehobitů. Umínil jsem si, že mu budu muset vyplatit z budoucí kořisti nějaké bolestné. A potom čtveřice přeběhla ke vstupním dveřím, jež se ukázaly být zamčenými, a já věnoval zbytky svých sil k alespoň nějakému doléčení nejvážnějších zranění. Potom ti dva bijci na druhý pokus vyrazili dveře.

A uvnitř, na podlaze, válely se nějaké trupy a z další místnosti vpravo slyšet byl hluk boje. To Dwany Růžička propadl bojové zúřivosti, vždýt se na to těšil tak dlouho, a bylo tomu dobře. A ozval

se hlas Vestův – stále neviditelný alchymista podal zprávu, že zbytek domu je čistý, a nemrtví s ostatními zatlačeni jsou Růžičkou do posledních prostorů. Takže předtucha nehala! Nemrtví! Škareda je zločinec, porušil zemský zákon! Vyříteli jsme se podpořit hobitůho válečníka, který se stoickým klidem rozdával rány a tlačil se do té velké místnosti.

Brzy jsme ji mohli spatřit také. Místnost temných rituálů, uprostřed kruh a v něm vykreslené magické znamení. A závan ledového vzduchu, silný proud, vír povlávající papíry a drobnými předměty. Ten vír, jak se ukázalo, točil se kolem jednoho muže a nebylo pochyb, že hledíme tváří v tvář šílenému Škaredovi, tedy muži, co si říká Darasmil Velký. A ten vír poháněn byl nepřirozenou silou, a roztáčel se stále rychleji a rychleji a chránil svého pána před střelbou zvně. Na ztec před Škaredu postavil se další z dozorců a dva z těch divných nemrtvých, houzevnatých a rychlých. Přesto se soustředěním všech zbývajících sil podařilo nepřátele pobít a díky jedné Vestových ochromujících střel, která měla to štěstí, že vírem prošla, se Škareda zhroutil. Okamžitě jej Nurnští spoutali a vyslechli Dwanyho varování, že někde venku, snad ve stájích, spatřil předtím ještě jednoho ozbrojence. Je možné, že dosud žije, pokud nepadl tam na nádvoří. Těžko říci. Prohledáme pečlivě dům a dáme bedlivý pozor, jestli tu ještě někdo nezůstal na nohou. A po zajištění všech důkazů podstoupen bude slizoun Škareda výslechu. A že to nebude výslech v rukavičkách, o tom tedy žádná. A potom celá usedlost zaplane jasným plamenem. Pro Škaredům podobné není ve světě místa a stopy jejich zločinů musí být vymazány! Přes některé dílčí potíže považují útok na Škaredovu usedlost za úspěšnou a femeslně dobře zvládnutou.

Jenomže potom se stalo ještě něco. Ten vír, mlhající se kolem Škaredova bezvládného těla a pomalu slábnoucí, náhle vybuchl a rozmetl po místnosti předměty a jejich trosky, a tak se stalo, že pan Chroust, hrdina bitvy u Záluk z roku 1063, zhroutil se bezvládně na prkennou podlahu. Mocně krvácel, ale byl živý. Letmým, leč důkladným přepočítáním mrtvých či zajatých nepřátel zesílilo přesvědčení, že venku už nejspíš nikdo živý nezbyl. Vyslal jsem Mila Pelíška, aby přivedl Kormanana Zlotého a koně. Milo svěřený úkol kupodivu zvládl, a tak v jedenáct hodin ponechán jemu a jeho tuřínovému příteli zajatec na starost, a ve zminěné dobře hájitelné místnosti pod jejich dohledem ponechání i zranění. Já, Vesta a neukojitelný Dwany vyrazíme obhledat dům a přilehlé prostory.

Systematicky prozkoumáno přizemí, patro, půda a sklep. V zásadě neobjeveno nic, co by stálo za zmínku, kromě napěchované spižírny. Ve stáji čtyři koně a bryčka. Budou se hodit. Pokud nic nenajdeme, kuchyňské zásoby poslouží k uspořádání hodokvasu tam doma, v Liscannoru. Při prohledávání vnějších sklípků venku, tam, kde při útoku registrován byl zamřelý zápach, objeveny mrtvolvy v pokročilém stadiu rozkladu. Mrtvolvy lidí. Však ve třetím sklípku, prázdném, objevil jsem tajné dveře. A za nimi otevřela se světu Škaredova laboratoř a kudůk, zakutý v železech. Alchymistický sluha, sluha z donucení. Věžeň. Laboratorium osvětlovalo množství olejových lamp, bezesporu dílna zdála se být funkční a zhusta využívanou.

Zajatec osvobozen a podroben vyptávání. Jmenuje se Drovík Malvaj, jde o šestadvacetiletého kudůka, který vystudoval Velké labororium Nurnské. Přestože pochází z Nurnu, tu Darhaliu Malakejovou nezná. Darasmil Velký, tedy Škareda, jej zde přikuteho za kotník věznil rok a půl. Poznal kdysi Darasmila v Nurnu, dal se s ním tenkrát do řeči a byl Darasmilem pozván do Sviru. Zde byl ale okraden a zakut v podzemní dílně. Od té doby pro Škaredu musí pracovat. V dílně vyráběl nějaký sukus. Zjištěno, že sukus, to jsou ty drolivé krystaly, co jich máme plno po kapsách a co je nesporně Škareda použil i při vyvolání větrného víru. Dle Drovíka Malvaje sukus ale slouží především k vyvolávání démonů. Vyrábí se ze dvou květin – z kachní nohy, kterou jsme identifikovali již dříve, a z vartuly. Kudůk se přiznal, že byl k práci soustavně donucován. Pravidelně ho mlátili. Přislíbil, že s námi odjede do Nurnu a učiní doznání před komisními zástupci Velkého laboratoria.

Návrat do sálu s pentagramem. Milo Pelíšek ohlásil, že Škareda, ačkoli spoután, se pokoušel dostat z pout a dokonce se mu prý záhadně zcelily šrámy. Otakáro Vesta mu tedy nasadil na hlavu pytel od svačiny, aby nic neviděl.

Příprava výslechu. Dwany s Vilibaldem Chroustem budou dělat ty zlé, Korman Zlotě s Otakárem Vestou jako ti hodní a studovaní budou klást dotazy. Výslech byl zahájen tím, že ti dva zlí hobiti Škaredu pořádně zkopali. Potvrzeno tedy, že Škareda je skutečně Darasmil Velký, který zde koupil hospodářský statek k dosažení zámyslu rozšířit a prohloubit poznatky vědění magického. Přiznal se, že není žádnou překážkou za tímto účelem zotočít malé rasy. Musím se přiznat, že v tuto chvíli pocítil jsem ke Škaredovi závan sympatie, ale velmi slabý a pomíjivý. Vzápětí jsem nabyl o to pevnějšího původního náhledu, že Škareda je zlý a

domyšlivý člověk, a bezesporu nebývale prohaný. O Darhaliu Malakejové prý nikdy neslyšel, a to, že za ni přišel nějaké dopisy, po tom má být každému putna. O mrtvých a nemrtvých, případně donedávna živých služebnících nalezených Nurnskými na pozemcích prohlásil, že sebral nějaké lidi v zimě a dal si je sem pro svoji ochranu. Ano. Sebral je a dal si je sem! Ti jeho sluhové jsou prý takové bytosti. Bytosti! Nasadil jsem mu palečnici, utáhl šrouby a Otakáro Vesta zatím vymyslel otázku a vyštěkl ji na něj. Otázka zněla: k čemu a jak se vyrábějí krystaly sloucí sukus. A on opáčil, že sukusné krystaly užívají se na theurgii, alchymii, kouzlení a lesní magii. Stačí je prý jenom rozdrtit v dlani. Sukusy uvolňují magii. Energii. Jsou to reservoáry magie. Přišlo mi to neuvěřitelné a přitáhl jsem šrouby. Škareda se tvářil kupodivu nvyě, polil jsem mu tedy nohy olejem a zatímco jsem snímal mučící nástroj, vyslal jsem k druhům významný pohled. Škareda zjevně pochopil, ačkoliv ve výhledu bránil mu Vestův svačinový pytlík, a rozeřval se na celé kolo. Křičel neznámou, hrdelní řečí. Řeč sílence. Potom na něm zaplály plameny, ale ne plameny z našich rukou, čaply mu nohy a on najednou vybuchl. Nurnské obrovský tlak přirazil ke zdem a potom seznali, že Škareda je pryč. Utvořena formace z bojeschopných mužů, Korman Zlotě na důrazné pobídnutí vypustil havrana, který brzy objevil místo, kde se Škareda zhmotnil, uhasil plameny a počal se zbavovat svačinového pytle a pout.

Škaredu dostihli jsme daleko za usedlostí. Když seznal, že prchat nemá cenu, vyvolal opět ochranné kouzlo. Kolem jeho těla počal rotovat mohutný vzdušný vír, k němuž se odvážil pouze Dwany Růžička. My zbylí častovali jsme Škaredu střelbou, a když šípy počaly prohrávat marný boj s proudícím vzduchem, přišla na řadu zbytková magie a výbušniny. Škareda odolával věru dlouho, vír jej nesporně chránil i před drtvími údery hobitovy zbraně. Přesto nakonec za využití veškerých dostupných prostředků padl. Dwany mu odřízl hlavu od těla. Nezdálo se být záhodno ponechávat ničemu dlouho v jednom kuse.

Škaredovou smrtí došlo vlastně k tomu, že nebylo třeba děle se zdržovat. Nurnští naložili bryčku, zaballili torby a vyrazili na cestu k Liscannoru. Svir karavana objela obloukem, pouze krátká zastávka u Malakeje, aby vydal balíček pro Škaredu, tedy ten balíček s jeho prací z Laboratoria. Vydal jej bez reptání.

29. deštěn 1078

Po druhé hodině odpolední dosaženo Liscannoru, už bez Vesty, neboť ten s Drovíkem

Malvajem namířili si to do Cechu. Vybaleny zásoby z bryčky a uspořádána hostina, při které podáno zevrubné shrnutí Svirských událostí. Potom se rozpovídal Al-Rahem, dozíratel nad překladatelskými pracemi.

Okolo roku 550 existovala prý země Zur-Arhenil. V té zemi vládl Al-Harvial. Ten člověk byl panovník, co prý viděl budoucnost. Al-Harvial byl panovníkem úspěšným a předvídavým, Zur-Arhenilská říše pod jeho vládou prosperovala. Časem se ale něco stalo. Al-Harvial propadl magii. Obklopil se prý lidmi, upadal do magie a s tím, jak upadal on, upadala i říše. Ta ale upadala do bídy. Al-Harvial prý začal provozovat lidské oběti a zvyšoval kvóty. Kvóty lidských obětí. Stal se paranoidním, oběťoval manželky, oběťoval vlastní děti. Al-Rahem podotkl, že právě o zmíněném obětovávání hovoří obraz, na němž je zobrazeno vynášení různých dětí z různých domů – to prý on dělal a oběťoval takto mimo jiné i polovinu vlastní rodiny. Jeho rodina prý měla třiatřicet příslušníků. No a po nějakém čase se změně praktiky přestaly lidu líbit. Zdvihla se vlna odporu a došlo k takzvanému Harbigovu povstání, jež započalo krvavou občanskou válku. Když válka skončila, Al-Harvial se prý urazil a odpul se svými věrnými ze země pryč. O tom hovoří další obraz – kde je zobrazena vyplouvající flotila a v dálece na pobřeží hořící město. Al-Harvial totiž, jak byl uražený, v hněvu město zapálil. Flotile, kterou uprchl ze země, se říká Zlatá. Tvořilo ji třiatřicet lodí. Stejný počet, jaký mívala panovnickova rodina předtím, než upadl do magie. Po mnohaměsíční plavbě na sever prý Zlatá flotila zakotvila u neobydleného ostrova, který nebyl v mapách. Námořníci ze Zlaté flotily se na ostrově usadili, vybudovali vesnici a na vrcholku kopce nad zátokou palác. Byl to prý velký palác s rozsáhlým podzemím. Potom ale došlo k rozkolu, o důvodu či příčinách však staré knihy mlčí. Al-Harvial zemřel, ale neznámo jak a kdy. Několik dní z paláce nevycházel, a když lidé jeho komnaty otevřeli, všichni obyvatelé paláce leželi mrtví rozmístěni uprostřed kruhu. Lidé z vesnice dostali strach a rozhodli se palác vypálit. Než tak ale stačili učinit, pohádali se navzájem ohledně způsobu pohřbu panovnickových ostatků. Pobili se, došlo k rozkolu, odpůrci odpulili na lodích směrem k jihu. Zbytek lodí Zlaté flotily podlehl plamentům. Na ostrově zůstali jenom magikové a jiní pobláznění učenci, tak alespoň praví staré knihy, a jelikož zůstali bez vnější pomoci, zřejmě zemřeli. Ale knihy

kupodivu hovoří o tom, že Al-Harvial byl s největší pravděpodobností pohřben do kamene.

Sděлил jsem Al-Rahemovi názor, že informace z knih nás zatím neposunuly ani o píď dál, načež rozhořčeně oponoval, že zná trpaslíka, který ví, kde ten ostrov leží. Když mi řekl, že ten tajemný trpaslík se jmenuje Brizz, málem jsem spadl pod stůl. Hužmar Brizz ví leda tak to, že když se vypluje z Chainoru na jih a potom bude přibližně osm dní bloudit v mlze, při troše štěstí objeví siluety nějakého ostrova. Al-Rahem si ale trval na svém, tedy na pozitivních výsledcích své práce a uvedl, že ta pečeť, co ji vlastní Brizz, vykazuje prý jistě magické anomálie, a ty anomálie že mají dlouhodobé působení. A potom Assuaenec přidal něco z vlastní hlavy. Vlastní dedukci. Totiž že Al-Harvial byl nejspíš pohřben v paláci. Ale znovu zopakoval, že jde o čistě deduktivní závěr. A ta pečeť, to je prý svým způsobem taková insignie. Insignie se pohřbívaly spolu s mrtvými a vkládaly se do hmoty. V tomto případě musela být hmotou kámen. Al-Harvialova insignie musela být vložena do kamene. A Al-Rahem vyjevil předpoklad, že tím kamenem byly bezesporu dveře Al-Harvialovy komnaty.

Potom se vrátil Otakáro Vesta s novinkami z Laboratoria a zabránil pomalu vznikající rozepři. V Laboratoriu jsou nám prý zavázáni a do Sviru vyšlou cechovní vyšetřovací komisi.

A navečer se Al-Rahem rozpovídal o nějakých holích, o nichž pojednává jedna z těch knih. Je to knížka o předmětech. Ah-Ašverovy hole, dvě černé hole ze dřeva, pokryté runovými vrypy. Hůl světla a hůl tmy. Vstřebávají prý kouzla a uvolňují je. Jednu z nich mohl mít Al-Harvial. Možná. O druhé by něco mohli vědět Dlubal s Barzajem. Prý se ji už dvakrát snažili nalézt. Jednou jako námezdní dobrodruzi, podruhé sami o své vůli. Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na Umharův poklad. No tenkrát, jak se mě Dlubal snažil přesvědčit. Vůbec nechápu, proč se tady zabýváme nějakými holemi. Z úvah nad holemi a Umharovým pokladem mne zase vytrhl Al-Rahem. Řekl, že v Al-Harvialově ostrovním komplexu, tedy v jeho podzemí, může být cokoli. No to bych řekl. A taky bych řekl, že v Nurnském přístavu by mohli být rackové. Je to přibližně stejně pravděpodobné.

30. deštěn 1078

Dnes se opět vrátil Otakáro Vesta z města a s vážnou tváří mi sdělil, že výsledek není přesný a řekne nám ho zítra. Vůbec jsem nechápal,

o čem mluví, ale vzhledem k tomu, že už zase cupital na těch svých křivých hobitích nožkách pryč, nestihl jsem se ani optat. Všiml jsem si, že Otakáro nepostojí. Když je tady, touží po Nurnu, a jen co do něj vkročí, touží být zase ve vsi. Bořimští hobiti jsou kočovníci, o tom jsem přesvědčen. Nebo bývali, než byli usazeni. Mají nepokojnou krev.

1. traven 1078

Tak už vím, o jakém výsledku to Vesta včera mluvil. Nechal ve městě provést nějaké zkoušky na těch krystalech. Na těch sukusech. A byl ujištěn, že sukusy jsou prý citlivé na světlo. Abych řekl pravdu, nechápu, proč s takovými hovadinami za mnou chodí. Jako bych neměl v pozhnaném roce Chrousta svých starostí dost.

Pověřil jsem Otakára Vestu a Vilibaldu Chrousta, aby zajeli do Mekvele zjistit, jak se to má s tou lodí. Měli za úkol v rámci rozumných mezí zatlačit na Brizze, že loď je výhradně jeho starost. Nerad bych se dočkal toho, že budou Nurnští prolétat špinavé přístavní krčmy a přemlouvat opilé námořníky.

Al-Rahem svolal Nurnské do lokálu s poselstvím. Dlubal a Barzaj prý budou vyprávět příběh o holích. Ačkoli nepředpokládám, že nějaké dávné hole s naší cestou jakkoli souvisejí, dostavil jsem se také a vyslechl tklivý příběh. Příběh o holích. Začalo to prý v roce 1050. Dlubal s Barzajem byli požádáni nějakým Jochaimem Harsimem, universitním prorektorem, aby pro něj našli hole. V nějaké věži Mlčícího střelce. Někde snad v Isleveru, uprostřed lesů. Hole ale nenašli, jen upíra, a toho zabili. Vypadalo to prý, že nemrtví včele s upírem se utkali se skřety. Věž Mlčícího střelce už byla prohledána – kým, to jsem nepochopil, ale zřejmě těmi skřety, co pobili nemrtvé. Poté, co Dlubal s Barzajem utloukli upíra, vrátili se s nepořízenou. Tím ale příběh o holích nekončí. Ten Jochaim Harsim si je najal znovu o jednadvaacet let později, v roce 1071. Dlubal řekl, že je Jochaim vyslal hledat hole na nějaký ostrov u Andeluru. Namítl jsem, že to je velmi divné, anobrž Andelur leží vysoko v Hymajských horách. Barzaj Dlubala opravil, že ostrov se ve skutečnosti nacházel u Aldenaru. A na ten ostrov podnikli oba pánové dle svých slov katastrofickou výpravu. Našli hrobku, ale byla prázdná. A ještě ke všemu toho katastrofického roku Jochaim Harsim, zaměstnavatel Tamachelských, zemřel. Zemřel stářím. Jochaim Harsim byl totiž věkovitý muž. Barzaj pravil, že toto se stalo na počátku konce Tamachelské družiny. Ten ostrov se prý nalézal blízko pevniny. Ale na ty proklaté hole nenarazili ani v Isleveru, ani na ostrově, a ani teď v

těch proklatých překladech. Otakáro Vesta s panem Chroustem nasedli na koně a vyrazili do Mekvele.

Ale potom se stala ještě jedna věc. Al-Rahem se zatvářil tajemně a pravil, že když jsme se tak pěkně sešli, že by nám rád něco důležitého ukázal. Nakázal krčmáři zatemnit okna a zhasit všechny zdroje světla. Postavil se na stůl a rozžehl magický plamen z prstenu. Plamen ozařoval Assuaenecovu tvář a ten něco lovil po kapsách. Asi se něco důležitého mělo stát. Ale nestalo se nic. Krčma propukla v hlasitý smích a Al-Rahem se urazil. Těžko říct, co měl za lubem a co se to nepovedlo. Snad se to jednou dozvíme. Ale nemělo smyslu na něj tlačit. Uražený Assuaenec je mlčenlivý Assuaenec. Uražený Assuaenec neřekne nic.

2. traven 1078

Ráno se vrátili ti dva mekvelští poslové, a nepřijeli sami. To pan Brizz s věrným Trudou poctili Liscannor návštěvou. Velmi se mi ulevilo, když Hužmar Brizz oznámil, že má vyhlídnutou loď a kapitána. Kapitán se prý jmenuje Rufim Bragel a už s ním o cestě na sever hovořil. Rufim Bragel velí patnáctičlenné posádce a zajistí i proviant, za což si bude účtovat šedesát zlatých na den. K naložení dojde v nurnském přístavu a loď zamíří do Mondragonu. Tam loď vyloží obchodní tovar. Kapitán Bragel totiž s nějakým Bosetem nebo Bosetou vlastní obchodní společnost. Bragelovu obchodní společnost exotickým zbožím. Došlo mi, že Boset není osoba, ale zkrácené jméno té Bragelovy společnosti. Nicméně důležité je, že loď se jmenuje Gwenliel. Zní to poměrně elfský, takže lahodně. Gwenliel!

Pan Brizz řekl, že jej knihy, tedy ty zpropadené překlady, vysloveně zklamaly. Že v nich vlastně není nic důležitého ani zajímavého, co by nějak osvětlilo nejasnosti. Knihy vlastně vyjevily tolik, že ostrova Zlatá flotila dosáhla po dvaadvaceti dnech křižování, přičemž vzdálenost je počítána z Assuaenu. Ten ostrov prý leží u nějakého El-Gelworonu. Pohledem do mapy a s využitím mizivých stěpů informací, tedy že ostrov leží blízko pevniny, napadá mě jedině El Gerron. A potom se najednou nečekaně ozval Al-Rahem a řekl, že si během překladových prací učinil vlastnoruční poznámky. Poznámky jsem předal do úschovy Vestovi. Na závěr Hužmar Brizz řekl, že Gwenliel bude připravena k vyplutí do dvou týdnů.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*